

NIEUWE AVONTUREN

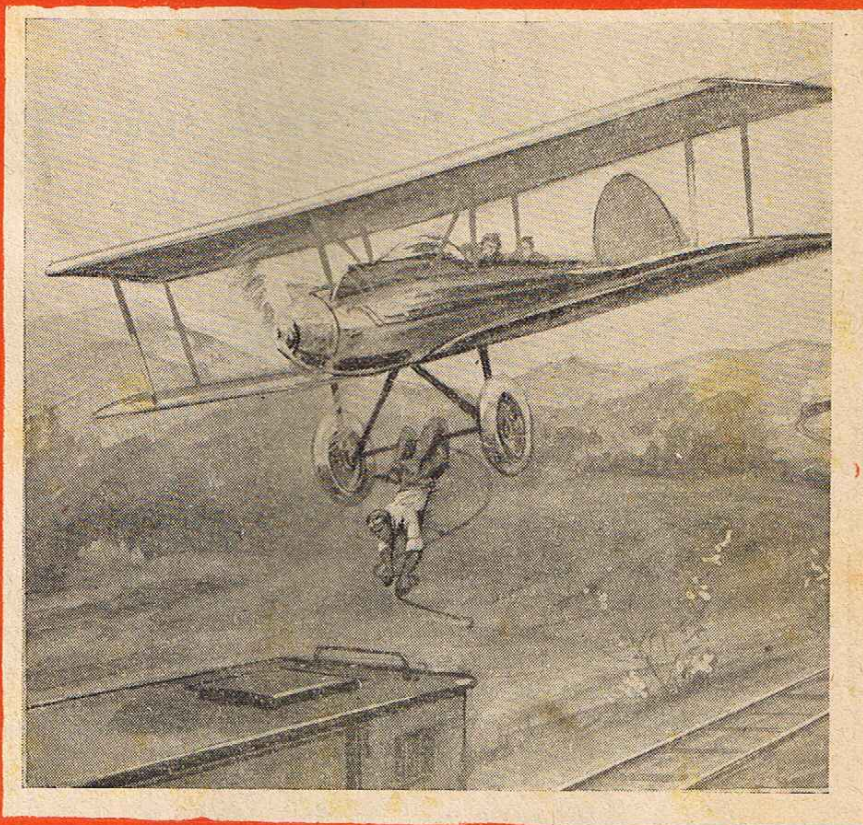
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Lokstem van het Goud

Nr 2068

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Lokstem van het Goud

HOOFDSTUK I.

DE TELEGRAFISTE

Ellistown is een zeer kleine plaats aan de spoorweg van Superior City, 'n stad aan het uiterste westpunt van het grote Boven Meer op de grens van de Amerikaanse staat Ohio en de Canadese staat Ontario gelegen, en Portland, een stad, niet ver van de oever van de Grote Oceaan.

Men kan het plaatsje nauwelijks een dorp noemen, want het telt zeker niet meer dan 1000 inwoners, waaronder begrepen zijn de paar honderd cow-boy's in dienst van een grote veehouder, die dus eigenlijk tot de vlottende bevolking

gerekend moeten worden, daar zij vaak bij 50 of meer tegelijk ontslagen worden, als de veestapel, om de een of andere reden sterk gedund wordt, zodat zij dan genoodzaakt zijn elders hun fortuin te gaan zoeken.

De huizen zijn er zo goed als allen van hout, op dat van de burgemeester na, die tevens het ambt van sheriff, wat wij hoofdcommissaris van politie zouden noemen, uitoefent.

Het dorp ligt in een dalkom en is aan alle zijden door heuvelen omsloten en de ijzeren volharding, het vernuft van

de mens zijn te hulp moeten komen, om hier een doorgang te maken voor de spoorlijn, waarover dagelijks in beide richtingen een zestal sneltreinen, bijna twintig lokaaltreinen en een groot aantal goederentreinen passeren.

De bewoners van deze streek zijn gehard door een leven van zware arbeid en door een zeer afwisselend klimaat, brandend heet in de zomer, felle koude in de winter, wanneer de barometer meermalen tot dertig, ja soms tot veertig graden onder het vriespunt daalt.

Niet ver van Ellistown splitst de spoorlijn zich in een tweede spoor loopt over een afstand van een honderdtal mijlen bijna evenwijdig met het hoofdspoor, hetgeen nodig is om er de duizenden wagons te kunnen onderbrengen, die nodig zijn voor het vervoer van de schier eindeloze kudden vee, waarvan er iedere dag vele honderden in de richting van Chicago worden vervoerd, en die bestemd zijn voor de wereldberoemde slachthuizen en vleesfabrieken.

Op geregelde afstanden is deze zijlijn met de hoofdlijn verbonden door een stelsel van wissels, teneinde het rangeren te vergemakkelijken.

Ellistown heeft een klein houten station, dat door slechts enkele personen bediend wordt, hetgeen meer dan voldoende is, daar slechts enkele lokaaltreinen alle het vlek in razende snelheid voorbij ijlen.

Zij doen niets anders dan in het voorbijsnellen de postzak uitwerpen, die door een vernuftig uitgedacht en toch zeer eenvoudig toestel wordt opgevangen.

Deze zak bevat meestal enige dozijnen brieven, wat officiële stukken voor de burgemeester, een honderdtal dagbladen en nog enig ander drukwerk.

Kruiers behoeft men er niet te zoeken, want iedere aankomende reiziger wordt geacht voor zijn eigen bagage te kunnen zorg dragen.

De eerste stad van enige betekenis langs de grote Trans-Continentale

spoorlijn van Ellistown af gerekend is Fargo in het Oosten en Bismarck in het Westen.

Het plaatsje is op ongeveer gelijke afstand van beide steden gelegen, dat wil zeggen op ongeveer 4 uur sporens.

Niet ver van het houten station bevindt zich het kleine kantoor van de telegrafist, in dit geval een telegrafiste, want in Ellistown is deze post toevertrouwd aan een vrouw, en nog wel aan een jong meisje.

Haar naam is Daisy O'Connor.

Zoals haar naam reeds aanduidt, is zij van Ierse afkomst en zij heeft de naam van het schoonste meisje uit het plaatsje.

Verscheidene cowboys hebben om haar reeds menigmaal het mes of de revolver getrokken, maar zeker niet met goedvinden van het lieve meisje, want Daisy O'Connor is even ingetogen als zij knap is, en haar vijandinnen beweren zelfs, dat zij « een trotse nuf » is, terwijl de heren der schepping er zich mede vergenoegen te verzekeren, dat zij ongenaakbaar is.

Zij is pas negentien jaar oud en toch heeft men haar deze post met een gerust hart durven toevertrouwen, want Daisy is niet alleen zeer bevallig, maar zij is ook een dapper meisje, dat voor geen gevaar terugdeinst, een paardrijdster zonder weerga, die op vrije dagen, als zij door haar mannelijke collega Arthur Kempler wordt afgelost, soms uren achtereen op haar fraaie mustang in de prachtige omstreken rond gallopeert, geheel alleen, maar meestal gewapend met haar revolver, teneinde zich straatrovers en dieven, die hier in de laatste tijd tamelijk veelvuldig voorkomen, van het lijf te houden.

Behalve dat het haar taak is, de telegrammen te verzenden, welke men haar komt aanbieden — Ellistown is geen afzonderlijk telegraafkantoor rijk — en de dépêches in ontvangst te nemen, welke men van andere plaatsen

afzendt, moet zij ook, telkenmale als er van het vorige blok een trein gemeld wordt, het baanvak naar de vorige plaats vrijgeven, zij moet ook aanstonds alle storingen op de lijn melden, kortom — het is aan haar kleine handen toevertrouwd, dat het verkeer op de spoorlijnen op de beide baanvakken, die te Ellistown bijeenkomen, dat wil zeggen het westelijke en het oostelijke, op ge-regelde wijze plaats vindt.

Haar kantoortje is maar een klein hok, waar slechts plaats is voor de seintafel, een tafel in het midden, waarop de post voorlopig wordt uitgezocht, enige stoelen en een kleine brandkast, waarin zaken van waarde worden be-waard.

Als zij voor haar seintafel zit en haar slanke vingers tikken op het Morse-toe-stel, dan kan zij door het enige raam over het smalle perron heen de glinste-rende dubbele rij spoorstaven zien, die zich links en rechts over vele mijlen af-stand lijnrecht uitstrekken, slechts op enkele plaatsen onderbroken door wis-sels.

Zij zelve heeft gezorgd voor een paar kraakzindelijke gordijntjes vóór het raam, en voor een ristje kleurige bloe-men in potten, die in de vensterbank zijn neergezet en voor vallen worden be-hoed door een klein groen geschilderd hekje.

Dit laatste voorwerp is ontsproten aan de nijvere vingers van een zekere Harry Towers.

Het kleinste kind in Ellestown zou kunnen zeggen wie Harry Towers is — de machinist op een van de grote lo-kaaltreinen, die te Ellistown enkele se-conden stoppen, om dan weder voort te razen, en dat hij de verloofde is van Daisy, de telegrafiste.

Zelfs die weinige seconden maken die beide gelieven zich ten nutte om enige woorden met elkander te wisselen. Even

voor de trein stilhoudt, op een centime-ter na, steeds op dezelfde plek van het perron, snelt Daisy het telegraafkan-toortje uit en op de reusachtige locomo-tief toe, langs welker stalen ladder Har-ry reeds is omlaag geklauterd, teneinde haar een kus te geven en enige lieve woordjes toe te fluisteren.

Dan klimt hij weer vlug als een eekhoorn omhoog, zet de stoomschuif open, en weg rijdt de trein, om eerst des avonds weer terug te keren en soms zelfs pas de volgende dag.

Zondags om de veertien dagen heeft Harry een gehele dag vrij en dan kan men het jonge paartje arm in arm over de heuvelen zien dwalen, of te paard een lange wandelrit zien maken, want Harry Towers zou geen bewoner van het land moeten zijn, als hij het paardrijden niet even goed kende als het lopen.

Zodra de trein is weggereden, ijlt Dai-sy weer naar haar seintafel terug en het volgende ogenblik zijn haar blauwe ogen weer gevestigd op het lint van het Morse-toestel, terwijl zij met het pot-lood in de hand gereed zit om de inko-mende telegrammen te noteren.

Zo was dus de toestand in het vredi-ge plaatsje Ellistown op een verrukke-lijke dag in het begin van de zomer. Het was zeer warm en Daisy had het raam van haar kantoortje open gezet.

Het was Zaterdag en zij wist dat Har-ry over een kwartiertje vrij zou zijn, nadat hij zijn machine in de kleine ma-chineloods had gereden en de vuren zou hebben uitgehaald.

Zij zelve zou dan ook vrij zijn, want over enkele minuten kwam Arthur Kempler haar aflossen.

In het eerste uur zou er geen trein ko-men en het smalle perron lag daar ge-heel verlaten.

Slechts nu en dan slenterde de chef, die tevens kaartjescontroleur en nog heel wat meer was, met de handen op de rug, heen en weer, zijn vilthoed in

de nek geschoven en nu en dan een blik werpend op de stationsklok.

Toen werd de deur geopend en Arthur Kempler trad binnen.

Hij was een lange, jonge man, met een sluw, smal gelaat, waarin twee kleine ogen schitterden. Zijn voorhoofd was laag en met rimpels doorploegd, ofschoon hij zeker niet ouder dan 25 jaar kon zijn.

Zijn slukzwart haar hing wanordelijk om zijn hoofd en hij was de enige in het gehele dorp die zich de weelde van een klein snorretje veroorloofde.

Hij bleef een ogenblik bij de deur staan en liep toen regelrecht naar de seintafel toe, waar Daisy juist alles in gereedheid bracht voor de overdracht van haar dienst.

Zij had waarschijnlijk de deur niet horen opengaan en evenmin de zachte voetstappen van de naderende man gehoord, want nu hij eensklaps naast haar stond, schrok zij op en week onwillekeurig een weinig achteruit.

— Schrik je zo van mij, Daisy? vroeg Arthur Kempler, terwijl een onaangename glimlach zijn lippen deed krullen.

— Hoe zou ik niet schrikken, als je zo komt binnensluipen? Waarom doe je niet zoals een gewoon mens? Ik houd er niet van, dat men zo zacht binnen komt.

— Ben je kwaad op me, Daisy?

— Waarom zou ik kwaad op je zijn? Ik wou alleen maar...

De jonge telegrafiste hield eensklaps op en beet zich op de lippen.

Arthur was een paar stappen naderbij gekomen en vroeg nu:

— Wat meen je? Wat wilde je, Daisy?

— Dat weet je heel goed, Arthur, her-nam het jonge meisje op zachte toon, terwijl zij afkeurend het hoofd schudde. Je hebt weer gedronken.

De jonge man haalde minachtend de schouders op.

Toen zei hij op hartstochtelijke toon:

— Als jij van me hield, dan zou ik het drinken laten, Daisy. Door jouw afwijzende houding ben ik er toe gekomen...

— Dat lieg je! riep Daisy uit, heftiger dan zij misschien wel bedoeld had. Je dronk al voor je hier kwam, heeft men mij gezegd! Je was al de tweede dag, dat je hier in dienst was beschonken! Toen ik je leerde kennen, heb ik je gewaarschuwd, dat men je nog eens zou wegzenden en ik heb zelfs een paar gevaarlijke fouten van je verbeterd, dat weet je heel goed. Je mag mij dus niet verwijten, dat ik je tot die verschrikkelijke gewoonte heb gebracht!

— Maar zou je mij nu in het geheel niet 'n beetje kunnen liefhebben? drong de jonge man aan, terwijl hij de hand van het jonge meisje greep, welke zij vruchteloos trachtte los te maken.

— Houdt daar mee op, Kempler! zei Daisy kortaf. Je weet wel, dat het toch niet geeft. Ik heb een ander lief en al was dat niet zo, ik zou toch nooit van iemand kunnen houden, die aan de drankduivel verkocht is.

— Pas op, Daisy! Je kent mij nog niet! riep Arthur Kempler op doffe toon uit. Je weet niet, waartoe ik in staat ben! Ik heb je reeds lang lief en ik zou je zeker even gelukkig maken als die melkmuil van een Towers het kan doen! Wij zouden zulk een gelukkig paar kunnen vormen en je zoudt je verfoefde spoedig genoeg vergeten hebben.

— Zwijg! riep Daisy met vlammende ogen uit. Geen woord meer! Ik heb tot dusverre slechts onverschilligheid voor je gevoeld, maar als je Harry beledigd dan zou ik je gaan haten! Laat mij nu met rust, ik zal je even de telegrammen opnoemen. Trein 2121 moet over drie uren...

Maar Arthur Kempler luisterde niet.

Hij hield zijn kleine glinsterende ogen met een begerige blik op het gelaat van het jonge meisje gevestigd en trachtte haar naar zich toe te trekken.

— Je wilt dus niet mijn vrouw worden? vroeg hij op hese toon.

— Nooit! En laat mij nu los! riep het jonge meisje, terwijl zij worstelde om haar hand te bevrijden.

Maar Kempler had nu ook haar andere pols gegrepen en boog zich over haar heen, terwijl zijn hete adem haar in het gezicht blies.

Het jonge meisje gaf een kreet van afschuw, zij verweerde zich en trachtte Kempler uit alle macht van zich af te duwen, maar hij was sterker dan zij.

Plotseling vloog de deur opnieuw open.

Een jonge man met een gebruid, open gelaat, en helder blauwe ogen, trad het vertrek binnen, met zijn overall over de arm.

Hij bleef een ogenblik verbaasd staan, als begreep hij niet wat er voorviel, wierp toen met een gebrul van woede de jas neer, stormde op Kempler toe, vatte hem om het middel en hief hem als een kind van de grond op.

Het volgende ogenblik rolde Kempler als een aangeschoten haas in een hoek van het vertrek, vanwaar hij Harry Towers met een blik vol machteloze haat, ineengedoken, bleef aankijken.

HOOFDSTUK II.

NIEUWE VRIENDEN

Daisy had zich aan de borst van haar verloofde geworpen, die haar stevig omvat hield en die een dreigende blik wierp op Kempler, die langzaam overeind krabbelde en zich daarbij aan de wand moest vasthouden.

De jonge machinist was de eerste die sprak.

— Ik heb dus goed geraden! gromde hij. Ik dacht al enige tijd, dat er iets met je was, Kempler, dat mij niet beviel! Het blijkt nu dat ik dat goed gezien heb! Nu heb ik je een ding te zeggen man! Als je het nog eens waagt dit meisje met een top van je vinger aan te raken, dan zal ik je neerslaan als een hond.

Kempler ging aarzelend voor de seintafel zitten en Daisy schoof hem een stapeltje papieren toe.

— Deze telegrammen moeten dringend naar Bismarck gezonden worden, deze twee naar Fargo, en de andere naar Superior City. Noteer, dat om drie uur het vierde baanvak vrij moet worden gemaakt voor een lange goederentrein van 30 wagens. Die gaat overmorgen met vee naar Chicago. Trein 2121 moet over drie uren passeren met een kwartier vertraging. Zorg er dus voor, dat er op het baanvak van Fargo niets in de weg staat. Zij hebben zoeven vrij gegeven, maar er kan van de zijlijn nog wel wat komen. Dat is alles.

Kempler had zwijgend geluisterd, nu en dan geknikt en enige korte aantekeningen gemaakt.

Daisy trad nu op een kast toe, nam er een kort manteltje uit en een strohoed, die zij aan het elastiek aan haar

arm hing, greep Harry bij de arm en riep vrolijk uit:

— Nu ben ik tot je dienst, Harry! Tot morgenochtend ben ik vrij. Ik moet even aan de chef gaan zeggen, dat ik heenga.

Daisy ging de chef rapport uitbrengen, de oude man knikte haar vriendelijk toe en daarop snelden de beide jongelieden vrolijk over de mulle zandweg naar het op tien minuten afstand gelegen dorp, waar de ouders van Daisy en van Harry vriendschappelijk als buren naast elkander leefden.

De jonge telegrafiste deelde haar verloofde mede, wat er zoeven in het seinhuisje geschied was en deze luisterde met een ernstige uitdrukking op zijn jong gezicht, toe.

— Die Kempler mag wel oppassen! zei hij. Ik heb lelijke dingen uit zijn verleden gehoord en het schijnt, dat hij dit baantje alleen door protectie heeft gekregen, ter wille van een oudere broer, die ergens in New-York zit en die een fatsoenlijk man moet zijn. Maar die Arthur is een schurk, die reeds enige oplichtingen op zijn geweten moet hebben! Hij is bovendien een dronkenlap en het is mij onbegrijpelijk, dat men hem zulk een verantwoordelijke betrekking als telegrafist kan toevertrouwen.

— Waar zullen wij vanmiddag heen-gaan?

— Wij zullen onze paarden zadelen, als je het goed vindt en dan een bezoek brengen aan Jim Houston, onze vriend de cow-boy, het is maar een kwartiertje rijden en van daar kunnen wij gezamenlijk een mooie tocht maken.

— Maar hij heeft immers zelf vrienden op bezoek, Harry!

— Je meent die twee Engelse heren, die met een vliegmaschine zijn gekomen?

— Ja, juist! Zullen zij het ons niet kwalijk nemen, als wij hem zo plotseling op het dak komen vallen.

— Daar ben ik niet bang voor! riep Harry lachend uit. Het zijn twee vrien-

delijke mensen en zij hebben al eens gezegd, dat de vrienden van Jim Houston ook hun vrienden zijn!

Onder het spreken hadden de beide jongelieden een eenvoudig huisje bereikt, dat op een klein maar goed onderhouden erfje stond, hier en daar beplant met groenten en bloemen.

Het was de woning van het echtpaar Towers en de beide oudjes stonden reeds op de drempel van de deur, om hun enige zoon te verwelkomen.

Harry omhelsde zijn vader en moeder hartelijk en daarop liepen de beide jongelieden om het huisje heen, teneinde in de stal hun paarden te gaan halen.

De beide verloofden zadelden ieder vlug hun paard en wierpen zich met een enkele zwaai in het zadel, waarbij het jonge meisje tot meerder gemak, evenals een man schrijlings te paard zat.

Zij galloppeerden snel het dorp uit, sloegen een zijweg in, die alleen als zodanig kenbaar was, doordat het gras er was platgereden en er wat lage heesters aan de rand waren geplant en die dwars door de heuvels liep.

Nu en dan kregen zij de rails te zien, die als zilver glinsterden in het licht van de zon en die zich als het ware een weg trachtten te banen, om uit de ring van heuvels te geraken.

Na ruim een kwartier te hebben gereden, hielden zij hun paarden in voor een klein houten huis, eigenlijk niet veel meer dan een groot blokhuis, hetwelk terzijde van de weg, te midden van een goed onderhouden akkertje, was gelegen.

Aan de voorzijde was een soort afdak aangebracht, dat op vier palen rustte en daaronder zaten aan een eenvoudige tafel drie mannen rustig hun houten pijpen te roken.

Een daarvan was, zoals aan zijn kleding te zien was, een cow-boy. Het was Jim Houston.

Hij was een boom van een kerel, door weer en wind gebruind en gekleed in

een wijde lederen broek, afgezet met een reep hazewel en die hem tot over de hie-len hing, terwijl een blauw tricot zijn ge-weldige borst omsloot en zijn gespierde schouders goed deed uitkomen.

De twee mannen, die bij hem zaten, zagen er geheel anders uit en hun hele uiterlijk bewees, dat zij in deze streek vreemdelingen waren. Zij hadden be-schaafde trekken en hun kleding be-stond in een lichtgrijze rijbroek, been-kappen van bruin juchtleider, een wit sporthemd en een slappe vilten hoed. Ook zij waren met-revolvers bewapend, want men bevond zich hier in een streek waar een weinig voorzichtigheid geen kwaad kon!

Houston was dadelijk opgesprongen en begon met zijn hoed te zwaaien, zo-dra hij de beide ruiters zag aankomen. Dezen waren van hun paarden gesprong-en, die zij snel aan een paal bonden, zoals die voor iedere woning daar ter plaatse gevonden wordt en snelden daar-op Houston tegemoet, die zij krachtig de hand drukten.

De beide vreemdelingen waren nu ook opgestaan en keken glimlachend bij dit toneeltje toe. Jim wendde zich tot zijn beide gasten en zei:

— Ik geloof dat u mijn twee vrien-den reeds kent, nietwaar Graaf?

De aangesprokene knikte vriendelijk en zei met een zuivere uitspraak van het Engels, welke aanstonds verried, dat hij niet in Amerika was geboren:

— Ik heb het genoeg al gehad, vriend Jim. Dacht ge, dat ik zo spoedig de herinnering aan een aangename ont-moeting zou verliezen? Sta mij toe u opnieuw de hand te drukken, Miss Dai-sy! Gij ziet, dat ik u nog wel ken! En u ook mijn waarde Harry! Gij komt juist van pas, want wij willen een wandelrit gaan maken. Is het niet waar, Charles?

De ander, die eveneens in zijn gehele voorkomen de Engelsman verried, knik-te bevestigend en riep uit:

— Wij kunnen er dan een partij van vijf van maken! Hebt u beiden de ge-hele middag vrij?

— Ja, mijnheer! riep Daisy vrolijk uit. En wij denken er goed van te ge-nieten! Het is een verrukkelijke dag en wij weten op een uur rijdens afstand in het bos een heerlijke plek, waar wij kunnen picknicken.

Aldus werd besloten en nadat er eni-ge kleine manden met levensmiddelen en een paar flessen wijn waren gevuld, na-dat ook de paarden der gasten en van de cowbóy waren gezadeld, begaf de kleine stoet zich op weg.

Wie waren deze beide mannen, waar-van er een door Jim met de titel van Graaf was aangesproken? Niemand an-ders dan John Raffles, de gentleman-inbreker en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand!

Enige jaren geleden reeds had Raf-fles, die toen onder de naam van Graaf Sunderham 'n reis door Amerika maake-te, Jim Houston ontmoet en door een samenloop van omstandigheden waren beide mannen in de gelegenheid geweest, elkander een van die diensten te be-wijzen, welke men nimmer vergeet en waarbij het leven gemoeid is.

Geen van beiden had dit vergeten en wanneer Jim Houston zich in Europa bevond, waarheen hij wel eens trok om zijn ongeëvenaarde kunsten als lassow-erper en paardentemmer in een circus te vertonen, dan liet hij nooit na de kennismaking te hernieuwen.

John Raffles en Charles Brand had-den met hun vliegmachine met straal-aandrijving, de Duivel der Lucht, de tocht van Londen, over New-York en Chicago, tot in het hartje van Ohio ge-maakt in iets meer dan 10 uren. De dui-vel der lucht was 'n merkwaardig vlieg-tuig. Het was een kleine tweedekker, ge-dreven door één schroef en als men het toestel hoog in de lucht zag, deed het denken aan een ouderwets gevalletje, dat door een of andere sportman voor

zijn. genoeg werd gehouden. Dat was ook de bedoeling van Raffles, want de machine was inderdaad een der moderne producten, waarin alle nieuwigheden van de laatste tijd waren ingebouwd. Zelfs voor zijn gastheer had Raffles zijn snelle tocht geheim gehouden, daar hij er niet op gesteld was dat zijn geheim vroeger dan noodzakelijk was, wereldkundig zou worden.

De machine was onderdak gebracht in een ruime schuur, die toevallig leeg stond en daar was zij zo veilig als men slechts verlangen kan, bewaakt als zij werd door Busto, een van Raffles' trouwe honden, die de tocht had medege maakt.

De kleine ruitersstoet reed, soms in draf, maar meestal in galop langs de

weg, die zich door de heuvels heenkronkelde en die naar het hooggelegen woud voerde, hetwelk zich op enige afstand van Ellistown verhief en zich over grote afstand uitstrekke.

Allerwegen waren de hellingen der heuvels bedekt met struikgewas en laag geboomte, dat hier en daar zo dicht op elkaar stond, dat men er zich met behulp van het kapmes een weg doorheen zou moeten banen.

Na een rit van ongeveer een uur bereikten de ruiters onder vrolijk gekout een open plek in het bos, waar zij afstegen, teneinde de meegebrachte levensmiddelen op een houtvuurtje te bereiden en ze, besproeid met een goed glas wijn, onder de hoge bomen te verorberen.

HOOFDSTUK III.

ONTSLAGEN

Het was omstreeks half vijf in de middag, toen de deur van het kleine telegraafkantoor ruw werd opengeworpen en de oude Dick Harris, de stationchef met een vuurrood gelaat binnentrad.

Op de drempel bleef hij verbaasd staan.

Voor het telegraafstoel zat Arthur Kempler met het hoofd in de armen, die op de tafel waren uitgestrekt, rustig te slapen! Op het geluid van de open gaande deur hief hij langzaam het hoofd op en keek met een lodderige blik op.

Harris trad nu binnen, wierp de jon-

ge man een verachtelijke blik toe, en riep:

— Is dat de manier, waarop je je dienst waarneemt, Kempler? Weet je wat er zoeven bijna gebeurd is?

De telegrafist ging overeind zitten en keek de stationchef zwijgend aan.

— Je antwoordt niet? Je weet dus niet, dat je verzuimd hebt, een telegram over te seinen, wat ik je hier heb binnengebracht? Het heeft maar een haar gescheeld, of er had een ongeluk plaats gehad! Er is een goederentrein van het zijspoor op het hoofdspoor overgebracht

om een lading in te nemen en de trein van drie uur 45 had tien minuten moeten stoppen, totdat de lijn weer vrij was! Maar jij hebt het telegram kalm laten liggen, kijk, daar ligt het! en als de goederentrein niet toevallig vroeger was afgeladen dan wij gedacht hadden, dan zou er een vreselijke botsing hebben plaats gehad.

De jonge man was opgestaan en keek met een duistere blik voor zich uit. Hij scheen niet al te vast op zijn benen te staan en dit was niet ontgaan aan de scherpe blik van Dick Harris.

De chef was met een paar stappen bij hem, keek hem enige ogenblikken strak aan en zei toen kortaf:

— Je bent van heden af ontslagen, Kemppler! Je bent weer dronken. Het gaat zo niet langer. Ik durf de verantwoordelijkheid niet op me nemen, als ik je nog langer houd. Pak je boeltje en maak dat je wegkomt. Als ik je hier vanavond nog zie, zal ik de chef waarschuwen, want eigenlijk ben ik zelf al in verzuim, door je niet dadelijk streng te laten straffen wegens verzaking van je plicht, waardoor je een groot aantal mensenslevens in gevaar hebt gebracht.

Kemppler boog het hoofd en mompelde tussen de tanden: Het is goed, ik zal gaan. Ik hoop, dat ge er nooit spijt van zult hebben, Harris!

— Spijt? riep de stationchef woedend uit. Dacht je dat het mij ooit zou berouwen, zulk een hondsvod, een luilak en dronkelap te hebben ontslagen? Er uit, of ik zal je er uit schoppen!

Harris maakte een beweging met zijn voet, die in alle talen der wereld dezelfde betekenis heeft, en die Kemppler tot meerdere spoed aanzette. Hij verliet het vertrek en nogmaals trof een blik vol wraakzucht de chef.

Maar deze haalde de schouders op, wierp de deur achter de ontslagene in het slot en nam zelf voor het telegraaf-toestel plaats.

Arthur Kemppler had intussen het kantoorje verlaten. Op het smalle perron stond hij 'n ogenblik besluiteloos stil. Toen scheen een plotselinge inval zijn ogen te doen fllikkeren en zijn vuisten te doen ballen.

— Jullie sturen me hier weg? Jullie zouden mij tot armoede willen veroordelen? Wacht maar! Ik zal binnenkort schatrijk zijn. Het is gelukkig, dat ik vandaag als telegrafist nog enkele berichten heb gekregen, die van belang kunnen zijn voor een van mijn vrienden! En we zullen ook eens zien, of het lieve duifje, of de schone Daisy niet naar mij zal willen luisteren!

Hij verliet haastig het perron en sloop de korte weg naar het dorpje in. Toen hij het kleine dorpsplein overstak, zag hij hoe de knecht van de sherif bezig was een met lompe letters geschreven kennisgeving met een paar spijkertjes te bevestigen aan de paal, die voor het huis van zijn meester stond.

Door nieuwsgierigheid gedreven trad Arthur Kemppler onwillekeurig naderbij en las met gedempte stem voor zich heen:

« DUIZEND DOLLAR BELONING !

— De rechtbank te Fargo looft duizend dollar uit aan degene die aanwijzingen doet, welke leiden tot de arrestatie van Frederik Moore, bijgenaamd « Black Fred », die beschuldigd is van moord in zeven gevallen, steeds gepaard gaande met beroving. Hij is het laatst gezien op enige mijlen ten Noord-Westen van Ellistown. De Sherif. »

Een ogenblik bleef Kemppler stil voor het aanplakbiljet, als in gedachten verzonden.

Toen baande hij zich een weg door de nieuwsgierigen, die waren komen toelopen om te zien wat het biljet voor nieuws bracht en haastte zich naar zijn woning.

Hij maakte een bundeltje van zijn kleren in het eenvoudige kamertje, hetwelk hij gehuurd had, nam zijn revolver

uit de lade van het ladenkastje, laadde het wapen zorgvuldig, en liet het in zijn zak glijden. Hij daalde behoedzaam de trap af, ging met zijn bundeltje kleren onder de arm het huis uit, zonder dat men bijzonder acht op hem sloeg en ging daarna in de kleine stal zijn paard zadelen. Hij reed weer naar het station terug om daar het salaris te gaan ontvangen, dat men hem schuldig was.

De chef betaalde het hem zwijgend uit en zei toen op ernstige toon:

— Ik hoop dat je je leven zult verbeteren, Arthur Kempler, dat is alles wat ik je kan toewensen.

Een honend lachje was het enige antwoord. Kempler wierp met een siag de deur achter zich dicht, maakte zijn paard los, sprong in de zadel en galoppeerde heen.

Het was nu ongeveer half zes in de avond. Reeds naderde de zon de toppen der hoogste heuvelen.

Hij galoppeerde langs de ruw gebaan- de weg en scheen niet beducht te zijn, dat hij zou verdwalen, want zonder een oogenblik te aarzelen reed hij voort.

Hij steeg voor het eerst af bij een klein wijnhuis, hetwelk veel door cowboys bezocht werd, daar het op de grens lag van het reusachtige gebied, waar de ossen plachten te grazen, alvorens zij naar de stallen werden gedreven.

Na zijn paard te hebben vastgebonden, trad hij de kleine gelagkamer binnen, waar zich op dit oogenblik niemand bevond, uitgezonderd de waard, een ruwe Canadees, die in zijn jonge jaren zelf cowboy was geweest en die zijn spaarduiten in dit kroegje gestoken had, geen slechte belegging overigens, want hij had het druk genoeg, daar de cowboys er voor bekend staan, dat zij een zeer dorstig volkje zijn.

Kempler knikte de waard met een korte hoofdbeweging toe, bestelde een

glas wijn, wat vlees en brood en begon zwijgend te eten.

— Hoe kom je hier op dit uur verzeild, jonge man? vroeg de waard, die Kempler wel kende.

— Ik ben ontslagen en ga op een ander baantje uit, antwoordde Kempler kortaf.

— Ik zou vanavond maar niet veel verder gaan, want je kon wel eens in handen vallen van « Black Fred ». Heb je niet gehoord, dat hij gezocht wordt? Pas maar op, dat hij je niet uitkleedt!

Er vloog een zonderlinge glimlach om de dunne lippen van de ontslagen telegrafist, toen hij antwoordde:

— Ik zal wel goed oppassen! Maar ik geloof, dat Black Fred zijn tijd wel beter zou kunnen besteden, want als hij zou moeten bestaan van het uitplunderen van arme stakkers als ik, dan kon hij zijn beroep wel morgen vaarwel zeggen en een eerlijk man worden.

Een oogenblik at hij weer voort, zonder dat er een woord gewisseld werd. Toen vroeg hij als terloops:

— Black Fred is toch zeker niet dicht in de buurt?

— Ik heb vandaag nog een paar van zijn kornuiten gezien, echte boeventronies. Ik vrees zelfs, dat ze mijn huis opnamen, maar de hemel bewaar me er voor, dat ik onvoorbereid bezoek van die schurken krijg!

— In welke richting heb je die kerels gezien? Zeg het me, dan kan ik een andere weg inslaan.

— In de richting van Fargo, een kilometer of twee hier vandaan. Ik kwam juist van de stad terug en ik heb mijn paard de sporen gegeven, daar ik volstrekt geen lust had op een paar blauwe bonen te worden onthaald.

— Ik dank je voor je inlichting! Nu weet ik tenminste waaraan ik mij te houden heb.

HOOFDSTUK IV.

EEN PLAN VAN BLACK FRED

Toen Kempler zijn paard weer bestegen had om zijn reis voort te zetten, begon in het dal reeds de duisternis te vallen.

Alleen de toppen van de heuvels baadden nog in het gulden zonnelicht. De waard stond op de drempel van zijn deur en keek de jonge man na. Kempler reed gedurende enige tijd in westelijke richting, maar zodra het wijnhuis aan zijn oog onttrokken was, wendde hij de teugel en sloeg de weg naar Fargo in.

Geruime tijd galoppeerde hij zo voort, nu eens te midden van zware, kaarsrechte dennenbomen met stammen van een meter en meer dikte, dan weer over de golvende weiden.

Maar eensklaps deed een kreet van een prairiehond hem verschrikt zijn paard inhouden. De kreet werd aanstonds beantwoord en het volgende ogenblik stonden er drie ruiters op zijn weg, die als uit de grond gerezen schenen te zijn.

Zij droegen ruwe, wijde broeken van gelooid leder met rode wol bestikt, rode sporthemden, waarover een los buis en op het hoofd een vilthoed met brede rand, die zij diep in de ogen hadden getrokken.

Het onderste gedeelte van hun gelaat, tot half weg de neus, was verborgen door een driehoekig opgevouwen zakdoek, die zij om het hoofd hadden geknoopt, zodat alleen hun ogen zichtbaar waren.

Zij droegen een kort geweer aan de riem over de schouders en in de rech-

ter hand hadden zij een zware revolver, die op de borst van Kempler was gericht. Toen klonk het kort bevel:

— Handen op!

— Glimlachend stak Kempler beide handen boven zijn hoofd, terwijl hij de teugels los liet, maar toen een der bandieten naderde, om hem te onderzoeken, vroeg hij rustig:

— Gij zijt zeker lieden van « Black Fred »?

— Wat raakt je dat? riep een der kerels op ruwe toon. Praat niet te veel, want het zou je kunnen berouwen!

— Ik heb integendeel heel wat te praten, maar niet met u! Ik wil met uw chef spreken, want ik heb een prachtig plan voor hem.

De bandieten schenen elkander met de ogen te raadplegen en besluiteloos wat te doen. Blijkbaar geloofden zij aan een valstrik.

Kempler zag aanstonds welke indruk zijn woorden gemaakt hadden en vervolgde haastig:

— Ik spreek in volle ernst! Als ge mij wantrouwt, kunt ge mij knevelen en boeien! Er valt van mij trouwens niets te halen, want ik heb niet meer bij mij dan een week loon als telegrafist, mijn revolver, en wat oude kleren. En ik herhaal jullie, dat ik Black Fred over een zaak moet spreken, die u allen en mij natuurlijk ook twintig- of dertigduizend pond sterling kan opbrengen!

De bandieten bedachten zich niet langer. Terwijl de beide anderen Kempler met hun revolvers in bedwang hielden,

reed de derde bandiet op hem toe, nam hem zijn revolver af en liet deze in zijn zak glijden. Vervolgens kreeg hij bevel zijn handen over de rug te kruisen, waarop zijn polsen met touwen stevig werden vastgemaakt. Tenslotte werd hij geblinddoekt.

Twee der bandieten grepen het paard van Kempler bij de teugels en stapvoets werd nu de terugweg aanvaard.

Een kwartier reden zij voort en toen voelde Kempler hoe de touwen om zijn polsen werden losgeknoopt en de blinddoek van zijn ogen werd gedaan.

Met knipperende ogen staarde hij enige tijd om zich heen, want hij bevond zich temidden van een kring kampvuren, waaraan op zijn minst vijftig kerels met een merendeels afstotelijk uiterlijk waren gelegerd.

Sommigen lagen op hun rug een pijp te roken, anderen speelden kaart en ook hoorde men hier en daar het zachte tokkelen van een soort gitaar met korte steel.

Het kamp bevond zich in een soort rotskloof, en een overval zou hier zeer moeilijk zijn, tenzij er verraad in het spel was, want er waren uitwegen genoeg, die allen goed bewaakt werden, en wie van de aanwezigheid van het kamp niets wist, zou het daar zeker nooit zoeken, waar de gloed van de vuren pas op een zeer korte afstand te ontwaren viel.

Dicht bijeengedreven stonden de vijftig paarden, slechts van het zware zadel ontdaan, en die rustig op het korte gras van een open plek in het woud stonden te knabbelen.

Zij waren geen van allen vastgebonden, want zij konden toch niet weglopen en zouden trouwens terugkeren op het eerste fluitsein van hun meester.

Toen Kempler aan het rossige licht gewend was en recht voor zich uitkeek zag hij in het gelaat van een man van reusachtige lichaamsbouw met schouders als van een stier, borstelige wenkbrauwen, die veel op scheerkwasten van

zwart haar geleken, en een ruw gemeen gezicht, waarop de laagste hartstochten stonden te lezen.

Deze man was Black Fred, de aanvoerder van de roverbende, welke sedert enige weken de omtrek onveilig maakte, de bewoners brandschatte en voor geen enkele misdaad hoe vreselijk ook terugdeinsde.

Black Fred keek wijdbeens staand en met de beide vuisten in de zijde gesteund, Kempler enige tijd strak aan, zonder een woord te spreken, terwijl hij een strootje tussen zijn tanden vermaalde.

De gloed van het vuur bescheen zijn gelaat en Kempler moest bij zichzelf erkennen, dat hij zelden zulk een schilderachtige, maar tevens schrikbaarjagende verschijning had gezien.

Eindelijk opende Black Fred de mond om te vragen:

— Wie zijt gij? Hoe komt gij hier? Wat wilt gij van mij?

— Ik ben Arthur Kempler, ik was telegrafist op het station van Ellistown, ik ben een paar uur geleden ontslagen wegens een vergissing, ik heb me op weg begeven om u te zoeken, ik ben door drie van uw mannen aangehouden en ik kom u het middel aan de hand doen om 600.000 dollar te roven, bij welke gelegenheid ik tevens mijn persoonlijke wraak kan koelen.

— Het is even kort als duidelijk! Zo mag ik het horen! riep Black Fred uit, wiens donkere ogen als die van een roofdier schitterden. Kom van uw paard en deel ons de bijzonderheden mee!

Kempler liet zich van zijn paard glijden, dat zich aanstonds zonder enig bevel te behoeven af te wachten, bij zijn soortgenoten ging voegen.

Black Fred keek hem nogmaals aandachtig aan, nam toen plaats op een afgehouwe boomstam, dicht bij een der kampvuren, wees Kempler op een anderen omgehouden stam en zei toen kortaf:

— Vertel maar op!

Kempler wierp een vluchtige blik op de twee kerels, die naast Black Fred zaten en die blijkbaar zijn luitenants waren en begon toen:

— Zoals ik zei was ik telegrafist aan het station van Ellistown, dat hier omstreeks tien mijlen vandaan ligt.

— Ik ken de plaats! zei Black Fred kortaf.

— Daar is ook een jong meisje werkzaam, een mooie meid, en die ik tot mijn vrouw of iets dergelijks begeer! Zij wees mij echter af en gaf aan een ander de voorkeur! Ik heb gezworen hem te doden en haar te roven. Toen ik vanmiddag voor de seintafel zat, kreeg ik bericht, dat er overmorgen, dat is Maandag, 's middags een trein met een lading goud van Chicago naar Portland zal worden gezonden. Die trein wordt omstreeks 4 uur 's middags, misschien iets vroeger, te Ellistown verwacht... Wil de trein passeren, dan moet het spoor natuurlijk vrij zijn. De goudtrein volgt niet het hoofdspoor, maar over enige afstand het parallelspoor. Als die lijn vrij is, gaat natuurlijk alles goed, maar als wij veronderstellen, dat er een paar waggons staan...

Enige ogenblikken bleef het doodstil.

Black Fred staarde Kempler aan, alsof hij tot in het diepst van zijn ziel wilde lezen.

Toen stond hij op, kwam langzaam op de jonge man toe en klopte hem op de schouder, terwijl hij zei:

— Gij hebt een goed hoofd! Ik geloof, dat ik u begin te begrijpen! En, zoudt gij denken, dat er wagons op de lijn staan Maandag?

— O, die zijn er zeker, maar men zal ze natuurlijk tijdig weghalen! Als het niet tijdig kan geschieden, wordt er een telegram afgezonden naar het voorafgaande station, om de goudtrein vast te houden, tot de lijn vrij is.

— Hoe moet dat dan?

— Nu, als het telegram niet wordt afgezonden, laat men natuurlijk de trein passeren!

— Wie moet dat seinen?

— Het meisje waarover ik zoeven sprak!

— Gij wilt dus...

— Ik wil haar ontvoeren, en haar dwingen eerst te seinen, dat de lijn vrij is!

Het bende hoofd slaakte een waar gebrul, greep Kempler bij de beide schouders vast en schudde hem heen en weer, alsof hij een jonge hond was, hetgeen waarschijnlijk bij hem een bewijs van grote tevredenheid was.

Zijn ogen glommen als kolen in zijn wreed gelaat, toen hij uitriep:

— Gij zijt onze man! Als de zaak slaagt, zijn wij voor lange tijd geboren!

HOOFDSTUK V.

DE ONTVOERING

Twee dagen waren voorbijgegaan sinds het ontslag van Arthur Kempler.

Het was omstreeks twee uur in de middag, toen een groep ruiters ongeveer 30 man sterk, allen op kleine, maar zeer sterke en vlugge paarden gezeten en tot de tanden gewapend met revolver, geweer en bowie-mes, de hellingen afdaalde van de heuvels, die zich ten Noordwesten van Ellistown verheffen.

Het was de bende van Black Fred.

Geheel vooraan reden vier mannen, die als het ware de voorhoede vormden.

Het was hun taak bij iedere verdachte verschijning door een afgesproken teken het gros van de troep te waarschuwen, zodat deze zich op alles kon voorbereiden.

Veel gevaar bestond hier niet voor, want ten eerste was de streek slechts zeer schaars bevolkt en ten tweede bevond de ruitertroep zich nog ver buiten de weinige gebaande wegen.

Een honderdtal meter achter deze voorhoede reed het bendehoofd en naast hem Arthur Kempler.

Aan diens andere zijde reed een der luitenants van Black Fred en deze beiden hielden de geweze telegrafist, zonder dat dit echter opviel, goed in het oog, gereed om hem bij het eerste teken van verraad aanstonds neer te schieten.

Kempler was echter geen domoor! Hij bemerkte zeer goed, dat men hem nog steeds wantrouwde, maar hij glimlachte steeds flauwtjes om zich heen en

dacht slechts aan zijn wraak en aan het goud, waarin hij zich spoedig zou kunnen wentelen.

Men kwam nu in een vrij gevaarlijke streek, gevaarlijk althans voor de bandieten, want de gehele terreingesteldheid leende er zich uitstekend toe om hier hinderlagen te leggen.

Ontzaggelijke rotsblokken, waarachter zich wel een halve compagnie had kunnen verschuilen, dichte bosjes, nauwe rotskloven, van welker randen men zou kunnen worden neergeschoten, zonder de tijd te hebben om zich te verweren, vormden even zovele vallen, waarin de bandieten gevangen zouden kunnen worden. Telkens als zij zulk een val zouden passeren, hield de hoofdtroep stil, teneinde de voorhoede gelegenheid te geven, zich te overtuigen, dat alles veilig was.

Dan klonk de kreet van de steenadaelaar, ten bewijze, dat de weg vrij was en dadelijk werden de paarden weer in stap gebracht, want op deze gevaarlijke hellingen viel aan galopperen niet te denken.

Bij de nadering van Ellistown werden de veiligheidsmaatregelen nog verdubbeld. Men moest nog een heuvelketen overtrekken en dan zou de troep in het gezicht komen van het kleine station. Allen stegen af en nu werd er krijgsraad gehouden.

— Het is het beste, dat hoogstens zes onzer verder gaan, chef! begon Kempler. Ik weet een omweg, waardoor wij

het station ongemerkt kunnen bereiken. Als wij daar met 30 man komen aanzetten, dan zouden wij elkaar maar in de weg lopen en zeer waarschijnlijk gezien worden! Men zou de cow-boys te hulp roepen, misschien zelfs wel de troepen uit het naburige fort en dat zou ons wel eens kunnen bezuren!

Black Fred dacht even na en zei toen kortaf:

— Je hebt gelijk! Jij kent hier het best de weg en moet dus die vijf mannen aanvoeren. Je rooft eerst het meisje, na haar te hebben gedwongen het telegram te verzenden, wij zullen hier op je terugkomst wachten en daarop het overige van ons plan ten uitvoer brengen.

— Afgesproken chef! riep Kempler uit. Ik zal u bewijzen, dat ge mij volkomen kunt vertrouwen. Als alles goed gaat, zijn wij binnen een half uur terug.

Kempler had zijn horloge geraadpleegd.

— Dan moeten wij niet te lang treuzelen, zei hij. Over vijf kwartier moet de goudtrein passeren.

— Begeef je dan aanstonds op weg! beval Black Fred. Je kunt Grey Fox, Mike Flannagan en King Dick meekrijgen, dat zal wel voldoende zijn. Zij zijn zo vlug als water en zo slim als vossen! En als er soms met het mes gewerkt moet worden, daarvoor schrikken zij niet terug!

— Dat zal waarschijnlijk niet nodig zijn! zei Kempler.

De vier aangewezen mannen waren weer te paard gestegen, hadden hun revolvers nagezien en wachtten tot Kempler hen zou voorgaan.

Deze wierp zich op zijn beurt in het zadel, wuifde de achterblijvenden nogmaals toe en dreef toen zijn paard in een smalle, holle weg, die in een grote boog om het station heenvoerde en slechts aan weinigen bekend was.

Er werd niet gesproken en alleen maar scherp uitgekeken. Na ongeveer tien minuten rijdens werd de spoorbaan bereikt, maar de bandieten behoefden niet te vrezen, dat zij vanuit het station gezien zouden worden, want de lijn maakte op honderd meter afstand van daar een tamelijk scherpe bocht. Zij dreven hun paarden over de rails en zetten aan de overzijde van het dubbele spoor hun tocht voort.

Het werd nu zaak om voorzichtig te zijn, want men naderde het dorp.

Op bevel van Kempler splitste het groepje zich in tweeën, om minder opzien te baren.

Kempler voerde de bandieten langs een smal pad, aan weerszijden door hoog kreupelbos begrensd, tot zeer dicht bij het kleine station.

Hier liet hij zijn mannen afstijgen en een hunner bij de paarden blijven. Met de drie overigen drong hij tot diep in het kreupelhout, hetwelk langs de spoorbaan groeide.

Nog had niemand het gezien en het geluk was hun dienstig, daar het dorp op ruim tien minuten gaans van het station was gelegen en voor het oog verborgen door het dichte geboomte, dat hier allerwegen welig opwierp.

De vier schurken slopen achter enige bergloodsen, voorbij een groep sintels en steenkolen en snelden tenslotte aangevoerd door Kempler in snelle draf op de achterzijde van het telegraafkantoor toe.

Het houten huisje stond geheel afzonderlijk en men kon er aan alle kanten omheen lopen. Kempler legde zijn vinger op zijn lippen en wenkte toen, dat de overigen moesten blijven waar ze waren.

Hij sloop naar de deur, die zich terzijde van het gebouwtje bevond, luisterde aandachtig en bracht toen zijn oor voor het sleutelgat. Toen richtte hij zich met een valse lach op zijn smal gelaat

weer op en keerde naar zijn metgezellen terug.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zei:

— Zij zit voor haar tafel een boek te lezen met het hoofd in de handen gesteund. Jij Flannagan loopt aan de andere kant om het kantoortje heen en vat voor het raam post, als zij soms daardoor heen mocht trachten te vluchten. Ik zal het eerst de deur openen. Ik zal de deur open laten staan. Zij kent mij en zal waarschijnlijk niet dadelijk argwaan koesteren. Blijf dicht bij de deur staan en treed onmiddellijk binnen als ik fluit.

De rovers knikten ten bewijze dat zij het begrepen. Flannagan verdween om de hoek van het huisje en tegelijkertijd opende Kempler de deur en trad binnen.

Daisy hief dadelijk het hoofd op en er verscheen een verschrikte en tevens ongeduldige uitdrukking op haar gezicht. Zij keek Kempler even met strakke blik aan en zei toen:

— Wat komt gij hier doen, Kempler? Ik zou u raden spoedig weer heen te gaan, want over een uur komt Harry terug met trein No 2121 en gij weet dat dat voor u wel eens minder aangename gevolgen kon hebben.

— Hoe nu, mijn duifje? Nog altijd boos op me? Heb ik het geheel en al bij je verbrod?

— Daarop heb ik je maar een ding te antwoorden, Arthur Kempler, ik veracht je en ik verzoek je om onmiddellijk heen te gaan.

Met een onwillekeurige beweging had het jonge meisje de hand uitgestoken naar de karwats, die naast haar lag en nu pas zag Kempler, dat zij haar rijlaarzen droeg en gespoord was. Op de seintafel lagen haar handschoenen van geel leder met grote kappen. Waarschijnlijk had zij die namiddag weer vrij, nadat de No 2121 zou zijn aangekomen en zou zij met Harry Towers een rijtoer gaan maken.

Deze gedachte bracht Kempler tot razernij en hij had de grootste moeite zijn kalmte te bewaren en zich niet aanstonds te verraden.

Hij wist zich echter te beheersen, wierp tersluiks een blik op de klok, die tegenover de deur aan de wand hing en begon toen op rustige toon, zonder een oog van het jonge meisje af te wenden.

— Gij hebt zeker vrij vanmiddag?

— Als ge het weten wilt ja! antwoordde zij kortaf.

— Maar gij wacht natuurlijk tot trein 2121 binnen is?

Het jonge meisje spitste de oren.

Er was iets in de klank van Kempler's stem dat haar opmerkzaam maakte en zij gevoelde een onbestemde vrees, zonder daarvan de aard te beseffen. Langzaam antwoordde zij:

— Ja, ik wacht op trein 2121.

— Die komt immers over een uur aan?

— Dat heb ik u zoeven al gezegd!

— En, ongeveer een kwartier voor de personentrein passeert er nog een andere, nietwaar? een trein die niet in het spoorwegboekje voorkomt?

Daisy antwoordde niet, maar stond op, terwijl haar blikken iets schenen te zoeken. Maar zonder zich van zijn plaats te verroeren, ging Kempler op dezelfde gedempte onheilspellende toon voort:

— Blijf rustig zitten. Gij kunt mij ook zo wel antwoorden. Gij zoekt toch niet naar uw revolver? Die ligt daar-ginds bij uw hoed! Ja, by Jove! Gij kijkt er toch wel naar! Wat wilt gij van dat wapen?

Onder het spreken had hij een stap terzijde gedaan en zonder zijn ogen van het jonge meisje af te wenden, had hij het wapen van de tafel genomen en in zijn zak laten glijden.

Daisy was zeer bleek geworden en staarde Kempler met grote, wijd geopende ogen aan.

— Wat heeft dat te betekenen? vroeg zij op hese toon.

— Dat zult gij aanstonds wel merken, mijn duifje! Gij hebt mij echter nog geen antwoord gegeven op mijn vraag van zoeven! Ik vroeg, of er voor trein 2121 niet nog een andere trein moet passeren?

— Wat raakt u dat? vroeg Daisy, terwijl zij het hoofd met een ruk ophief.

— O, het raakt mij bijzonder veel! Gij wilt mij niet antwoorden. Nu, dat behoeft ook niet, want ik weet het!

Een ogenblik was het stil in het kleine vertrek, en men hoorde niets dan het eentonig tikken van de klok en de gejaagde ademhaling van het jonge meisje. Toen ging Kempler voort:

— Zeg mij eens, die extra trein rijdt immers hier voorbij? Wilt gij weer niet antwoorden, dan zal ik het voor je moeten doen, ja, die trein rijdt hier voorbij.

Een ogenblik wachtte hij en vervolgde toen:

— Gij weet natuurlijk, dat er een goederenwagen op het parallelspoor staat?

Daisy knikte zonder een woord te spreken.

— Hebt gij al geseind, dat de lijn vrij is?

Tegelijkertijd wierp Kempler een blik op de seintafel en het toestel en daar ontving hij als deskundige reeds het antwoord op zijn vraag — het telegram was nog niet verzonden — het laatste telegram, dat uit dit vertrek geseind was, had op iets geheel anders betrekking.

Daisy had zijn blik gevolgd, en stond daar nu onbewegelijk, met strakke lippen en bleek als een beeld.

Toen vermande zij zich en zei, terwijl zij Kempler met een vaste blik aanzag:

— Ik ga aanstonds seinen, dat men... de trein waarvan gij spreekt aan het vorige station een kwartier moet vast-

houden, tot het parallelspoor is vrij gemaakt.

— Neen, dat zult gij niet! hernam Kempler koeltjes.

Met een sprong was het jonge meisje bij de seintafel, maar daar blikte zij in de loop van een zware revolver, die door het venster gestoken werd en tegelijkertijd was Kempler bij haar en vatte haar om het middel.

Hij floot en aanstonds traden Mike en King Dick het vertrek binnen met de revolver in de vuist.

— Gij ziet dat de overmacht een weinig te groot is! riep Kempler spottend uit. Doe nu wat ik u zeg. Ga daar zitten en sein naar Blissfield, het vorige station, dat de lijn vrij is!

Het jonge meisje uitte een kreet van afschuw, en staarde Kempler aan alsof zij een geest zag.

— Ik zou de lijn vrijgeven? riep zij uit. Zijt gij krankzinnig? De goudtrein, want ik zie nu, dat gij het weet, zou op de goederenwagen lopen, die niet meer op tijd zou worden kunnen weggehaald, daar hij ver van hier staat en er zou een vreselijke botsing plaats hebben!

— Dat is juist wat ik wens! zei Kempler op ijskoude toon.

— Ellendeling! Vergeet je dan dat er mensen op die goudtrein zijn. Weet je niet, dat er een machinist, een stoker, een hoofdconducteur en tien beampten met die trein meerijden?

Kempler haalde de schouders op.

— Dat zijn zaken, waarmee ik mij niet bemoei, ging hij voort. Allicht blijven er enige van leven, zoveel te erger, voor hen die er aan moeten geloven. En nu vlug wat!

Tegelijkertijd werden twee revolvers op de borst van de jonge telegrafiste gericht. Een vreselijke tweestrijd spiegelde zich op haar jong gelaat af, maar toen scheen zij een besluit te hebben genomen. Zij keerde zich zwijgend om, legde de vinger op de sleutel van het Morse-toestel en stelde zich in verbin-

ding met haar collega van het station Blissfield.

Maar nauwelijks was zij even aan de gang, of Kempler, die haar niet uit het oog had verloren, sprong op haar toe, greep haar met de linkerarm om het middel en schreeuwde:

— Ik had het moeten raden! Je tracht mij te bedriegen!

Nog onder het spreken greep zijn rechterhand naar het toestel en ofschoon het meisje tegenstreefde en worstelde, werd het noodlottig telegram door de booswicht verzonden!

Een kwartier later zou de goudtrein Blissfield passeren en daar de seinen op veilig zouden staan voor het volgend blok zou hij met volle kracht naar Ellistown voortstomen, en zich te pletter loopen.

Daisy wilde schreeuwen, om hulp roepen, maar King Dick sprong toe, en legde haar zijn reusachtige zware hand op de mond.

Het ongelukkige meisje beet, schopte en worstelde als wanhopig om los te komen, want nu pas begreep zij het doel van Kempler!

Niet dan met de grootste moeite slaagden de bandieten erin Daisy te knevelen en te binden.

Maar nu was zij weerloos...

Een ogenblik leek het of het ongelukkige meisje in zwijm zou vallen. Zij wist zich echter uit alle macht te beheersen en wierp Kempler een blik toe, vol haat en verachting, die hem bijna zijn bezinning deed verliezen.

Hij wendde zich haastig af en beval op korte toon:

— Weg met haar! Wij moeten ons haasten.

De twee bandieten grepen het meisje aan, sleurden haar naar buiten en sleepen haar snel in het kreupelgewas.

Nog steeds lag het perron daar geheel verlaten.

Kempler sloot behoedzaam de deur van het kantoortje achter zich, wierp een blik om zich heen en was op zijn beurt met een enkele sprong in het kreupelgewas.

Flannagan, een kerel als een boom, had het meisje ruw over zijn schouders geworpen, en hardlopend, bereikte het groepje ongehinderd de paarden.

Kempler wierp zich in de zadel. Daisy werd dwars over de rug van het paard voor hem gelegd, en daarop galloppeerden zij zo snel zij konden weer naar de plek der samenkomst terug.

HOOFDSTUK VI.

EEN ONVOLTOOIDE WAARSCHUWING

Omstreeks dezelfde tijd kwamen van de andere kant van het dorp drie ruiters aan galopperen.

Het waren Raffles, Charles Brand en hun ruwe, maar brave gastheer Jim Houston.

Zij waren op weg naar Daisy O'Conner, teneinde haar gezelschap te houden, totdat haar verloofde zich bij haar zou voegen, daar zij wisten, dat zij na twee dagen en twee avonden inspannende dienst wegens het vertrek van Kempler een deel van die middag vrijaf zou hebben, terwijl Harry Towers, als naar gewoonte, in Ellistown een trein zou overblijven, hetgeen hem enkele uren vrijheid verschafte.

Vrolijk pratend reden de drie mannen voort, tot zij vlak bij het kleine perron, dicht bij een der bergloodsen van hun paarden sprongen, welke zij aanstonds vastbonden.

— Onze Daisy schijnt door de warmte bevangen te zijn en is misschien wel in slaap gevallen! zei Raffles glimlachend. Anders zou zij ons, dunkt mij, wel hebben horen aankomen en ons reeds verwelkomd hebben.

— Dat zou zij zeker, Graaf! riep Houston uit. Zij is een vrolijk, opgewekt ding, en wij noemen haar onder elkaar altijd « het grasparkietje ».

De paarden waren nu vastgebonden en de drie mannen richtten hun schreden naar het telegraafkantoor.

Raffles klopte aan en daar hij geen gehoor kreeg, opende hij de deur en trad binnen.

Maar aanstonds ontsnapte hem een kreet van ontsteltenis en verbazing.

De middelste tafel was een eind op zij geschoven, de twee stoelen waren omgevallen en van een was een leuning gebroken.

Een paar schilderijtjes hingen scheef aan de wand en van het kastje waren twee eenvoudige bloemvaasjes in scherven op de grond gevallen.

— Mijn God! Wat is hier gebeurd? riep Brand uit, die over de schouder van Raffles in het vertrek had gekeken. Het lijkt waarachtig wel of hier een vechtpartij plaats heeft gehad!

— Die indruk kreeg ik ook aanstonds, Charles! riep Raffles op ernstige toon. Ik vrees, dat hier een noodlottig voorval heeft plaats gehad.

— Maar wat kan het zijn? riep Jim uit. En waar is Daisy?

Raffles antwoordde niet op deze vraag maar begon aanstonds het vertrek te doorzoeken.

Brand was intussen naar buiten getreden, zette zijn handen om zijn mond en riep luid de naam van het jonge meisje.

Zij verscheen niet, maar wel ging de deur van het kleine kantoor van de chef open en Dick Harris verscheen.

Hij kwam enigszins verbaasd naar Brand toe, die hij wel kende, evenals Raffles.

Raffles trad hem aanstonds tegemoet en zei op ernstige toon:

— Ik geloof stellig, dat er een ongeluk met Daisy gebeurd is! Wij hebben

haar reeds geroepen en zie eens welk een beeld van verwarring haar kantoor oplevert! Het is alsof er een worsteling heeft plaats gehad!

— Gij hebt waarachtig gelijk! riep Harris uit. Maar wat zou er dan gebeurd zijn?

— Hebt gij voortdurend in uw bureau gezeten, als ik u vragen mag?

— Gedurende het laatste half uur. Ik moest vrachtljsten invullen.

— En hebt gij niets bizonders gehoord?

— Niets!

— Was hier geen personeel in die tijd?

— Ook dat niet! Dat kan gemist worden, totdat de trein aankomt, en dan zijn nog een paar mannen voldoende, zolang de veewagens niet gelost behoeven te worden.

— Komt het wel eens meer voor, dat Miss Daisy haar kantoor verlaat?

— Nooit, of het moet in verband met haar dienst staan! Zij is een meisje, dat een hoog begrip heeft van haar taak en zij weet zeer goed, dat zij niet van het toestel mag wegllopen, vooral op dit ogenblik!

— Waarom juist nu? riep Jim Houston uit, die aandachtig had toegelusterd.

— Omdat over een half uur ongeveer een extra trein hier voorbij moet komen en omdat zij naar Blissfield had moeten seinen, om hem even vast te houden, totdat wij het spoor hadden vrij gegeven.

— Is het dan niet vrij? vroeg Brand op ongeruste toon, aangegrepen door een angst, waarvan hij zich de aard nog niet kon begrijpen.

— Neen, op een half uur gaans van hier staat een goederenwagen op het spoor.

Deze eenvoudige mededeling verwekte een beklemmend gevoel van angst bij de drie mannen en de oude Harris haal-

de zijn zakdoek uit zijn zak en veegde zich het zweet van het voorhoofd.

— Kunt gij ook nagaan of dat waarschuwingstelegram naar Blissfield inderdaad is afgezonden? begon Raffles weer.

— Natuurlijk, Graaf! Van alle dienst-telegrammen wordt zorgvuldig copie gehouden. Dat is streng voorgeschreven en er staat een zware straf op nalatigheid.

Zonder een woord te spreken was Raffles het kleine kantoor weer binnengetreden en op het toestel toegegaan.

Harris was hem gevolgd en had het kleine copieboek gegrepen, waar alle telegrammen in genoteerd werden.

Het volgend ogenblik echter liet hij het weer uit zijn hand glijden en zakte doodsbleek op een stoel neer.

— Wat is er? vroeg Charles Brand op levendige toon, terwijl hij Harris in het vertrokken gezicht keek.

— Het telegram is niet verzonden! stamelde de chef toonloos.

— Maar dan moet het nog aanstonds geschieden! schreeuwde Brand. Ik kan seinen, laat het mij maar even doen.

— Te laat! hijgde Harris hees. De extra trein is tien minuten geleden uit Blissfield vertrokken en hij stopt niet meer voor deze plaats.

Houston slaakte een schreeuw van ontzetting en riep:

— Dus, hij moet op de goederenwagens lopen?

— Het kan niet anders!

— Kan die dan niet bijtijds weggerangeerd worden?

— Misschien, als wij de trolley gebruiken!

Op dit ogenblik slaakte Raffles een kreet.

Hij had op de tafel een ineengefrommeld stukje papier gevonden, uiteengetrokken en de inhoud gelezen.

— Wat staat er op dat stukje papier? vroeg Harris op sidderende toon.

— Slechts een paar woorden: «Houdt

trein 2121 in godsna...» Daisy heeft dit blijkbaar met haar linkerhand geschreven, terwijl haar rechter omvat was. Het dappere meisje!

— Maar wat zou er van haar geworden zijn? riep Brand uit.

— Waarschijnlijk ontvoerd! Ik vrees voor een wraakneming!

— Neen Graaf, hier is nog meer in het spel! riep Harris uit, terwijl hij overeind vloog. Ik behoef het nu niet meer geheim te houden, die extra-trein is een goudconvooi.

— Dan begrijp ik alles! riep Raffles uit. Er is echter geen tijd meer om te praten! Breng ons aanstonds bij de trolley!

De vier mannen snelden het telegraafkantoor uit en ijlden het perron af.

Aan het eind daarvan stond een van die lage wagentjes, van vier spoorwagwielen voorzien, welke in beweging kunnen worden gebracht door een lange hefboom, door twee mannen bediend en die in zeer snelle vaart over de rails kunnen vliegen.

Zij worden meestal bediend door lijninspecteurs om vlug arbeiders te kunnen brengen naar een punt van de lijn, waar een of andere reparatie moet worden aangebracht.

Raffles trad op de trolley toe, maar hij slaakte een kreet van woede en teleurstelling.

Zijn scherp oog had onmiddellijk gezien, dat er een paar onderdelen van het mechaniek waren verwijderd! En zonder deze zou men het wagentje niet kunnen voortbewegen!

— Een complot! schreeuwde hij. Als ik de schurken in handen krijg, laten zij zich voor mij in acht nemen. Naar de paarden, mannen en al moeten wij

ze doodrijden, wij moeten die goederenwagen van het spoor halen.

Er werd niet meer gesproken.

De drie mannen stormden terug, maakten hun paarden los, wierpen zich in het zadel, gaven de dieren de sporen en stoven voort in een wolk van stof en zand, die door de zon verguld werd.

Op aanwijzing van Dick Harris volgden zij de lijn ten Oosten van het station en bleven tussen het spoor rijden.

Er verliepen tien minuten.

Nog twintig minuten en de goudtrein zou de noodlottige plek bereikt hebben.

De drie mannen begrepen nu ten volle het gevaar dat dreigde.

Zij waren reeds lang te voren een wissel gepasseerd en slechts langs deze zijden de goederenwagen op het hoofdspoor kunnen brengen.

Nog een minuut galoppeerden zij in woeste vaart voort, en eensklaps, voorbij een bocht in de rails, stonden zij voor een lange houten brug zonder leuningen en die over een diep ravijn geslagen was, met bijna loodrechte wanden.

En daar ginds, aan gene zijde van de brug en ongeveer twee honderd meter daar vandaan, stond een wagon!

De plek was zo ongelukkig mogelijk, want even verder maakte het spoor alweer een bocht, en daar de lijn hier temidden van een dubbele heuvelketen liep, zou de machinist de waggon niet zien voor het te laat was!

Maar dat was nog niet alles!

Het scherpe oog van de cow-boy had voorbij de brug iets gezien, dat hem van woede de vuisten deed ballen en hem met razernij vervulde, het was een troep paarden, die vreedzaam bij elkander te grazen stonden.

HOOFDSTUK VII

TER ELFDER URE!

Jim Houston hield zijn paard plotse-
ling in, trok het achteruit en riep:

— Terug, Graaf en gij ook mijnheer
Brand of het zou ons leven kosten.

Verwonderd gehoorzaamden de beide
mannen, totdat zij door een heuvel de
waggon weer uit het oog verloren.

— Waarom laat gij ons terugkeren,
Jim? riep Raffles ongerust uit.

— Omdat wij, als wij het niet deden,
een voor een als mussen zouden worden
neergeschoten, Graaf, antwoordde Hous-
ton.

— Wat zegt gij daar? riep Raffles
uit. Door wie dan?

— Door de handieten, die daarginds
bij de waggon in hinderlaag liggen. Ik
zag daar minstens dertig of veertig
paarden en ik durf er mijn hoofd onder
verwedden, dat die allen toebehoren aan
leden van de bende van die vervloekte
Black Fred! De zaak is door hem op
touw gezet! Hij wacht daar totdat de
botsing heeft plaats gehad om zich dan
van de kisten met goud meester te ma-
ken. Begrijpt gij het nu, Graaf?

Raffles noch Brand gaven antwoord.
Zij begrepen ten volle de noodlottige
waarheid. Zij waren beiden doodsbleek
en de jonge man had moeite zich te
weerhouden. Hij zou liever de dood wil-
len trotseren, dan dit vreselijk ongeluk
te laten plaats vinden.

Maar plotseling slaakte Raffles een
kreet, en zijn gelaat vertoonde een trek
van ontombare wilskracht.

— Hoeveel tijd hebben wij nog?

— Achttien minuten! riep Brand.

— Hoe lang is het rijden van dit punt

tot aan je woning, Jim?

— Tien minuten, Graaf!

— Vooruit dan! Ik geloof, dat ik iets
gevonden heb! Laten wij de paarden
niet sparen, het gaat om het leven van
een dozijn mannen!

— Jim en Brand vroegen niets, maar
brachten dadelijk hun paarden weer in
felle galop.

Dwars over de spoorbaan, heuvel af,
heuvel op, ging de tocht. Daar lag reeds
de eenvoudige hut van de cowboy en
even verder de loods, waarin «De Duivel
der Lucht», de snelle vliegmachine van
Raffles, veilig bewaard werd.

Raffles bracht zijn paard met een ruk
tot staan, sprong uit het zadel en
schreeuwde:

— Kom mee, vrienden, wat wij te
land niet kunnen doen, dat zullen wij in
de lucht verrichten!

Vliegensvlug werd het toestel naar
buiten gereden.

— Ik heb een zeer sterk touw met een
haak nodig, Jim! riep Raffles.

— Tot uw dienst, Graaf! riep de bra-
ve cowboy uit. Hier heb ik iets, waar-
mede wij onze stieren vast binden als
zij gebrandmerkt moeten worden.

Hij was de schuur binnen getreden en
kwam nu te voorschijn met een zeer
sterk touw, bijna twintig meter lang en
een duim dik, dat aan het einde voor-
zien was van een sterke ijzeren haak.

— Vooruit! vooruit! vrienden, riep
Raffles uit. Wij hebben nog slechts vijf
minuten.

Haastig klommen de drie mannen in
de cabine van het vliegtuig. Raffles, die

achter de stuurknuppel had plaats genomen, haalde een kleine hefboom over, de schroef begon te draaien, eerst langzaam, daarop hoe langer hoe sneller, de Duivel der Lucht rolde enige tientallen meters over de ongelijke grond en toen trok Raffles het toestel op, dat zich sierlijk als een libel verhief.

In duizelingwekkende vaart doorkliefde het vliegtuig het luchtruim en Jim die nog maar een enkel reisje had meegemaakt, wist niet waarover hij zich het meest moest verbazen, over de snelheid van de machine zelf, of over de man, die er de Oceaan mee was overgevlogen!

Binnen de minuut was de brug bereikt.

Het toestel was tot op ongeveer 500 meter hoogte gestegen.

Jim Houston, die strak voor zich uitgetuurd had, verhief zich eensklaps recht overeind en schreeuwde, terwijl hij met uitgestrekte vinger voor zich uitwees.

Het was niet te verstaan wat hij zei, maar Brand zag aanstonds, waarnaar de cowboy wees... Heel in de verte, op ongeveer 6 kilometer van de waggon, naderde een trein.

Het leek op deze afstand wel kinderspeelgoed en was vooral herkenbaar aan de lange, witte rookpluim.

Nog enkele minuten en de goudtrein zou zich met onweerstaanbaar geweld op de goederenwaggon geworpen hebben en een ontzettende botsing zou het gevolg zijn!

Maar nu dook de « Duivel der Lucht » als een havik op zijn prooi neer, maakte een grote bocht, zodat hij achter de goederenwagen kwam, waarop Raffles er kaarsrecht op aanstuurde.

Ook in het kamp der rovers scheen men de vliegmaschine bespeurd te hebben en wellicht begreep men de bedoeling.

Want het volgende ogenblik floten er enige kogels langs de fuselage.

De Duivel der Lucht was nu gedaald tot op een hoogte van nauwelijks 10 meter.

Raffles had Brand zijn bevelen in het oor geschreeuwd en de jonge man zou ze opvolgen, al wist hij, dat hij zijn leven en dat van zijn metgezellen in de weegschaal ging stellen.

Hij had het einde van het touw stevig bevestigd aan de onderkant van de machine; hij had daartoe het luik geopend, waaruit hij nu zelf kroop, zich vasthoudend aan twee stangen aan de binnenzijde. Zo. zonder parachute was dit een geweldig waagstuk. Maar Brand was zo opgewonden dat hij aan geen gevaar dacht. Het andere einde van het touw had hij in de hand genomen, dicht achter de ijzeren haak.

Raffles had de vaart van de machine zoveel vertraagd als slechts mogelijk was, om haar zwevende te kunnen houden, maar de snelheid bedroeg toch nog altijd minstens 70 kilometer per uur.

Op ongeveer 100 meter van de wagon verwijderd, verrichtte Brand een kunststuk, hetwelk Jim, die al zijn bewegingen gevolgd had, deed ijsen.

Hij klemde zich met de knieën stevig om de ijzeren staaf, die de beide wielen verbond, zwaaide zich toen achterover en bleef zo hangen met het hoofd omlaag, terwijl hij nu het touw met beide handen vasthield en de ogen strak gevestigd hield op het dak van de goederenwagen met zijn vele uitsteeksels.

Jim had de hand op het hart gedrukt en durfde nauwelijks adem halen. Hij was een ruwe klant en hij had in zijn leven van cowboy reeds heel wat waagstukken gezien en zelf ook uitgehaald, maar dit was meer dan hij ooit voor mogelijk had gehouden.

Raffles had de afstand zo nauwkeurig mogelijk geschat. De vliegmaschine naderde snel.

Weer kraaktē er enkele schoten, maar Brand bleef onverschrokken hangen.

Nu bevond het voorste gedeelte van de vliegmachine zich juist boven de waggon. Brand had hem met de handen aan kunnen raken, zo nauwkeurig had Raffles de afstand bepaald.

Met een vlugge beweging sloeg Brand de ijzeren haak achter de opstaande rand van het wagondak.

De volgende seconde zou over het lot van de drie moedige mannen beslissen!

Misschien zou het touw breken door de schok, misschien zou de vliegmachine uiteen gerukt worden, misschien zou de haak los schieten, voor de waggon in beweging was gebracht.

Maar noch het een, noch het ander gebeurde.

Wel kreeg de « Duivel der Lucht » een hevige schok en scheen het een ogenblik alsof de vliegmachine in de lucht steigerde en over de kop zou slaan, maar zij hield het uit en als het ware met een sprong vloog de waggon vooruit.

Maar nog terwijl Brand met het hoofd omlaag aan de wielas hing, zag hij iets gebeuren, dat hem weinig minder stoutmoedig voorkwam dan zijn eigen toer!

Plotseling kwam er een amazone aangestoven, op een klein wit paard gezeten, dat vlug als de wind, op de wagon toestormde.

De amazone was een jong meisje met fladderend blond haar en zelfs in zijn opwinding en in zijn gevaarlijke toestand herkende Brand haar aanstonds. Het was Daisy O'Connor!

Zij spoorde haar paard uit alle macht aan en haalde de reeds snel voortrollende waggon in.

De kogels drongen in het harde hout, want de bandieten schenen de ontvluchte nu pas opgemerkt te hebben en schoten als razend.

Maar het jonge meisje had een der zware ijzeren deurgrepen gevat, boog zich opzij, slingerde zich van de rug van het galopperende paard en stond het volgende ogenblik op de treeplank!

Brand bedacht zich niet langer, ook al niet, omdat hij, zoals hij daaronder de vliegmachine hing, een al te goed doelwit bood aan de kogels van de bandieten.

Hij greep het sterke staaltouw, waaraan de waggon nu door de vliegmachine werd voortgetrokken en dat zo strak stond als een snaar, en liet zich daar langs naar beneden glijden, totdat hij het dak van de waggon bereikt had.

Op dit ogenblik raasde de waggon over de houten spoorbrug en in de verte galoppeerden een twintigtal mannen, tussen de rails, steeds schietende en daar achteraan, op nauwelijks 500 meter afstand, kwam de goudtrein in snelle vaart aanzetten!

Brand zag hoe de rovers hals over kop plaats maakten voor de aanstormende trein, nog voor dat zij de brug bereikt hadden!

Zij begrepen zeker wel, dat hun toelleg mislukt was!

De jonge man daalde langs de smalle stalen ladder af, die van het dak naar de buffers voerde, bereikte zo de treeplank, schoof zich langs de wand van de waggon voorzichtig naar voren, zich vasthoudend aan de ijzeren grepen en klom door de open schuifdeuren naar binnen.

In een hoek zat Daisy gehurkt, nog half bedwemd van haar waagstuk en besluiteloos over hetgeen haar thans te doen stond.

Brand trad op haar toe, maakte een hoffelijke buiging, zo goed en zo kwaad als het ging op deze wankelende bodem en zei toen:

— Ik heet u hier van harte welkom, Miss Daisy! Beschouw deze waggon voorlopig als uw woning. Het spijt mij, dat wij u het eerste kwartiertje geen beter verblijf kunnen aanbieden, maar het gaat nu eenmaal niet anders!

Het jonge meisje had de hand van Brand gegrepen en riep nu met tranen in de ogen uit:

— O, hoe zal ik u danken, mijnheer, u en uw dappere metgezel!

— Gij behoeft ons niet te danken, Miss Daisy, dank alleen de Voorzienigheid en uw eigen dapperheid! Ik heb respect voor u!

— Dat heeft de doodsangst gedaan, mijnheer! Ik had besloten liever om te komen en door de botsing verbrijzeld te worden, dan mij in handen te bevinden van die ellendeling... van Arthur Kempler!

— De telegrafist! riep Brand uit. Zit hij hierachter?

— Ja, mijnheer. Hij heeft zich bij « Black Fred » aangesloten. Zij hadden het op de goudtrein voorzien.

— Zij hadden het op het goud voorzien en op het kostbare juweel, dat Daisy O'Connoé heet, zei Brand lachend. Maar zij zullen noch het een noch het ander hebben. Daar hebben wij een stokje voor gestoken!

— Maar zou de goudtrein ons werkelijk niet kunnen inhalen, mijnheer? vroeg Daisy ongerust.

— Daar is geen denken aan! antwoordde Brand. Wij rijden nu met een snelheid van minstens 100 kilometer per uur en als de Graaf er lust in had en het niet te gevaarlijk was, zou hij er ook tweehonderd van kunnen maken, of driehonderd als u dat beter mocht lijken!

Ondanks de doorstane angst, moest het jonge meisje glimlachen.

— Zoveel angst heb ik niet, mijnheer! zei zij. Ik begrijp alleen maar niet goed waar wij eigenlijk heen gaan!

— Wij zijn nu vlak bij Ellistown en wij naderen nu een recht einde! Ik zal weer op het dak van de waggon klimmen en ik zal u moeten verzoeken, mij even uw rode halsdoek te lenen, om daar een noodsein van te maken! De machinist van de goudtrein zal trouwens nu wel hebben gezien, dat er iets op de lijn is, dat er alles wel beschouwd, niet thuis behoort!

Het jonge meisje maakte haar grote, rode halsdoek los en overhandigde hem aan Charles Brand, die hem om zijn pols knoopte en vervolgens weer langs de treeplank naar de buffers en van daar langs het ijzeren laddertje naar het dak van de waggon klom.

Hij knielde op het dak neer, hield zich stevig vast aan de lantaarn en wuifde met de rode doek.

De goudtrein was nu zo dichtbij, dat hij zelfs de machinist kon zien, die ver uit zijn machien leunde en het blijkbaar met zichzelf nog niet eens was, wat hij van de eigenaardige vertoning moest denken, een goederenwaggon, die door een vliegmaschine op sleeptouw was genomen.

Maar toen de man het wuiven met de rode doek zag, begreep hij toch, dat het zaak was, de remmen aan te draaien.

Raffles zag hoe de machinist met zijn arm zwaaide ten teken, dat hij het sein begrepen had en dadelijk begon de afstand tussen de trein en de waggon te verminderen.

Het station van Ellistown kwam reeds in het gezicht en blijkbaar was men daar al op de hoogte van het gebeurde, want het perron zag zwart van mensen.

Brand begreep, dat het nu tijd werd, de waggon tot stilstand te brengen.

En daar was maar één middel op: de verbinding met de vliegmaschine moest worden verbroken. Hij haalde zijn zakmes uit zijn zak en begon het touw stuk te snijden, zo strak gespannen als bestond het uit ijzer.

Het touw rafelde, scheurde en knapte af met een harde slag als van een gewerschot.

De « Duivel der Lucht » sprong eensklaps vooruit, alsof hij uit 'n kanon geschoten was en steeg dadelijk tot op grote hoogte, alsof hij er zich over verheugde, dat het de vrijheid was weergegeven.

Brand begaf zich aanstonds naar het

remhokje en draaide de rem aan, daarbij steeds het oog gevestigd houdend op de goudtrein.

Langzaam vertraagde de waggon zijn vaart en op een paar honderd meter voorbij het station stond hij stil op een zijspoor.

De oude Harris, die alles begrepen had, had vlug een wissel overgehaald, alles was nu weer veilig!

Zeer langzaam reed de goudtrein, tot even voor het onveilig sein, eveneens het werk van de oude stationchef.

Verbaasd en ongerust, kwamen machinist en treinbeambten, benevens de rechercheurs en bankbeambten, die het goud moesten vergezellen, van de trein, ten einde onderzoek te doen.

En de oude Harris wist niet wie hij het eerst te woord moest staan, zo zeer hadden de gebeurtenissen hem aangegrepen.

En hij was maar blij, toen Daisy en Brand kwamen aansnellen, om een deel van die taak van zijn schouders te nemen.

Spoedig had het jonge meisje alles verteld en toen zij gereed was ging er een waar gehuil van woede op onder de inwoners van Ellistown.

Overal hoorde men de kreten:

— Ter dood! Aan de galg met de schurken! Zij moeten vogelvrij verklaard worden!

En plotseling schreeuwde een boven alles uit:

— Leve Daisy, leve onze dappere kleine telegrafiste!

Dat gaf eensklaps een gejuich van geweld, waaraan geen einde scheen te komen.

Maar toen dacht er weer een aan de Engelsman, die terzijde was blijven staan en vrolijk had toegekeken.

En eensklaps bedacht deze waardige man, dat die Engelsman er toch ook wel wat aan gedaan had. Hij fluisterde iemand, die naast hem stond, iets in 't oor en voor Brand er zich bewust van was, werd hij door vier handen van de grond getild en op twee vierkante schouders in triomf rond gedragen, onder het gejuich van de menigte, waarvan er echter zeer velen nog maar half begrepen wat er eigenlijk was voorgevallen.

Brand ontrok zich echter spoedig aan deze hulde. Hij begreep dat Raffles hem vol ongeduld en in ongerustheid zou wachten.

Zodra hij dus weer vaste grond onder zich voelde, wendde hij zich tot Daisy en zei:

— Gij zult nu natuurlijk op Harry wachten, die hier binnen tien minuten met zijn trein aankomt, en ik denk, dat gij er mijn vriend en Jim er een groot genoeg mee zult doen, als gij hen persoonlijk komt verzekeren, dat alles goed is afgelopen!

Het meisje drukte Charles geroerd de hand en zei toen:

— Ik kom aanstonds met Harry, zodra ik mijn verklaring aan de sheriff heb afgelegd!

Zij knikte Brand nogmaals toe en deze haastte zich weg naar de woning van de cow-boy.

Op de top van een heuvel staande, zag hij, hoe de goudtrein zich langzaam weer in beweging stelde en zijn weg naar de plaats van bestemming vervolgde.

HOOFDSTUK VIII

RAFFLES LAAT HET ER NIET BIJ

Een uur later waren de hoofdpersonen van dit blij eindigend drama bijeen in de eenvoudige kamer van het blokhuis van Jim Houston.

Harry was nog altijd een weinig bleek zozeer had het verhaal hem aangegrepen, hetwelk Daisy hem gedaan had van haar avonturen.

— Maar nu weten wij zelf nog niet eens, hoe u er toch eigenlijk in geslaagd bent op de waggon te komen, riep Raffles uit, terwijl hij het meisje vol bewondering aankeek.

— O, dat had niet zoveel te betekenen, graaf, antwoordde Daisy blozend. Gij weet, dat zij mijn handen op mijn rug hadden gebonden en mij zo, dwars over het paard gelegd, hadden weggevoerd. Zij hielden stil, niet ver van de plek, waar de waggon op het spoor stond, en nu begreep ik aanstonds de gehele omvang van het vreselijke plan der bandieten! Ik werd voor Black Fred geleid en ik verklaar u, dat ik nog nooit zulk een boeventronie gezien heb! Hij grinnikte eens en zei toen iets tot Arthur Kempler, dat ik hier niet durf te herhalen. Daarop werd ik weer weggeleid, maar de bandieten hielden mij natuurlijk goed in het oog. Toen verscheen de vliegmaschine voor het eerst en allen waren natuurlijk nieuwsgierig en keken er alleen maar met belangstelling naar, daar zij niet begrepen wat het doel was. Ik maakte van hun onoplettendheid gebruik, door met mijn rug naar een ijzeren paal te gaan staan, die zich daar dicht bij de lijn bevond en tegen de

scherpe, roestige kant de touwen stuk te schuren, die mijn handen geboeid hielden. De rest was natuurlijk kinderspel! Terwijl zij aan het schieten waren, nam ik mijn kans waar, sprong op een paard en juist toen gij de waggon als het ware harpoeneerde, sprong ik op de treeplank. En dat is alles!

— Dat is alles! herhaalde Harry, terwijl hij haar in zijn armen nam en haar kustte, zonder zich in het minst te bekommeren om de aanwezigen. Je hebt je gedragen als een heldin, Daisy, dat durf ik gerust te zeggen, waar de heren bij zijn!

— Met dat al zijn de bedrijvers van de aanslag ons ontsnapt! riep Jim Houston uit, terwijl hij woedend de vuisten balde.

— Het zal niet lang duren of zij zullen gevangen worden! meende Brand.

— Zeg dat niet te spoedig, mijnheer liet nu Harry Tower zich horen. Black Fred is een ware duivel en hij is buitengewoon sluw, terwijl hij en ieder van zijn benedeleden de omtrek hier even goed kennen als de inhoud van hun zak.

— Maar de bewoners van deze streek zullen haar schuilhoeken wel even goed kennen, merkte Raffles op.

— Ongetwijfeld, Graaf, maar er zouden wel vijfhonderd man voor nodig zijn, om met enige kans op welslagen een omtrekkende beweging te maken, om de bende hoe langer hoe nauwer in te sluiten. Niemand weet waar zij eigenlijk hun hoofdkwartier hebben!

— Dat weet ik! liet de opgewonden

stem van Daisy O'Connor zich horen.

Harry Towers wendde zich verbaasd naar zijn verloofde om.

— Jij? Hoe kunt jij dat weten?

— Heel eenvoudig, nadat zij mij ontvoerd hadden, hebben de ellendelingen mij meegesleept naar een plek in het bos, dicht bij de plaats waar zij de trein zouden laten derailleren. Ik deed of ik bewusteloos was, maar er is mij geen woord ontgaan. Black Fred sprak druk met die schurk van een Arthur Kempter en deelde hem mede, waar hij hem zou kunnen vinden, als het voor zijn eigen veiligheid was, dat hij zou moeten vluchten.

— Waar was dat?? vroeg Raffles haastig.

— In een rotskloof niet ver van Fort Bismarck, dat op enige mijlen afstand van het stadje van die naam is gelegen. Fort Bismarck is 'n gehucht met een dertig- of veertigtal houten huizen en Black Fred komt er vaak, maar meestal 's avonds, zwaar gewapend en vergezeld van een tiental zijner mannen. Men vreest hem daar als de pest en niemand zou hem daar durven aanklagen, of zelfs een vinger naar hem uitsteken. Hij weet wel, dat hij daar betrekkelijk veilig is en als het vuur hem daar te dicht aan de schenen wordt gelegd, dan vlucht hij naar zijn schuilplaats in de bergen.

De vier mannen hadden aandachtig toegeluisterd, maar Jim Houston haalde nu troosteloos de schouders op.

— Je hebt goed geluisterd, Daisy en als wij nu 'n paar honderd goed gewapende mannen te missen hadden, dan zou alles in orde zijn, want dan zouden wij het ravijn kunnen omtrekken, verondersteld, dat wij het vonden. Maar nu die er niet zijn en wij niet eens juist weten, waar Black Fred zich ophoudt, is het dunkt mij onbegonnen werk.

— Misschien toch niet, Jim, zei Raffles, en een lachje deed zijn lippen even omkrullen. Ik heb iemand, die zijn spoor wel zal weten terug te vinden.

— En wie zou dat dan wel zijn, Graaf? riep Jim verbaasd uit.

— Het is Busto, mijn hond. Ik weet zeker, dat het hem genoeg zal doen, als wij hem eens aan het werk zetten, want ik vrees, dat hij zich in de laatste tijd een weinig verveelt.

— Zoudt gij ons uw hond willen afstaan, Graaf? riep Jack verheugd uit.

— Dat wil zeggen, ik hoop, dat gij mij zult toestaan, zelf van de partij te zijn, ging Raffles voort. Ik zou het u zeer kwalijk nemen, als ge mij zoudt beletten, deel te nemen aan de jacht op die moordenaar.

— Wat! zoudt ge zelf...?

— Ja, ik vraag voor mij en mijn vriend verlof om bij de kleine expeditie aanwezig te mogen zijn.

De machinist en de cowboy wisselden een snelle blik met elkaar, waarin zowel vreugde als verwondering te lezen was.

Jim Houston trad op Raffles toe, greep zijn hand en riep op levendige toon:

— Wij nemen uw aanbod van harte gaarne aan, Graaf! Een aanwinst van twee onverschrokken mannen is in dit geval van het grootste nut! Wij moesten maar aanstonds aan de sheriff de nodige manschappen gaan vragen en hier niet te lang blijven treuzelen, anders zou het mogelijk zijn, dat Black Fred ons toch nog te vlug af is.

— Laten wij dan maar aanstonds op weg gaan, stelde Raffles voor.

Vlug werden de paarden gezadeld en de mannen reden naar het dorpje terug en hielden stil voor de woning van de sheriff.

Daar werd juist een soort krijgsraad gehouden door deze waardige politie-beambte met een paar van zijn luitenanten en het onderwerp daarvan was niemand anders dan Black Fred.

Jim Houston had dus niet op een beter ogenblik met zijn vraag voor de dag

kunnen komen, om hem een tiental mannen af te staan.

De sherif trok even een bedenkelijk gezicht, maar toen hem werd medege-deeld, dat men enige zekerheid had betreffende de verblijfplaats van de gevaarlijke moordenaar, helderden zijn gelaatstrekken aanstonds op en gaf hij zijn toestemming om een tiental zijner manschappen mee te nemen.

Binnen vijf minuten kwamen van alle kanten de politieruiters toesnellen. Dat ging niet door middel van een trompetseinen of door tromgeroffel, of door een stoot op de fluit, maar veel eenvoudiger door een paar revolverschoten.

De sherif wees de tien mannen aan die aan de onderneming zouden deelne-

men en aanstonds begaf men zich op weg, nadat ieder een zakje met wat levensmiddelen had gevuld en aan de zadelknop had vastgebonden naast de lasso.

Raffles had intussen Busto bevrijd en in zijn plaats een helper van Jim Houston aangesteld, een reus van een Indiaan, die zijn tanden liet zien en verklaarde, dat men hem eerst aan repen zou moeten snijden, alvorens hij de vliegmaschine zou laten naderen.

Harry Towers nam hartelijk afscheid van Daisy O'Connor, waarbij iedereen deed alsof hij niets zag en daarop begaf de ruitertroep, uit veertien personen bestaande, zich in de vallende duisternis op weg.

HOOFDSTUK IX

GEVANGEN

De ruiters reden stil voort, de oren gespist op ieder geluid, dat uit de verte tot hen doordrong en waarvan zij de aard met hun jarenlang geoefend gehoor onmiddellijk zouden weten te herkennen.

De ruiters hadden met opzet de gebaande weg verlaten, teneinde sneller hun doel te bereiken en zij moesten zich daarbij geheel op hun onfeilbaar instinct verlaten.

Toen zij twee uur hadden doorgere-den, nu en dan op fluisterende toon een opmerking makend, hielden de ruiters hun paarden als bij onderlinge afspraak in.

— Hier moet het ravijn ergens zijn! bromde Houston voor zich heen. Het is jammer, dat het nieuwe maan is. Het is nu zo donker, dat men geen hand voor ogen kan zien! Ik geloof dat wij het verstandigst doen met af te stijgen en te voet verder te gaan. Het ravijn moet zich aan onze rechterhand bevinden.

Men volgde deze goede raad op, de paarden werden bijeen gedreven en gekluisterd op een soort bergweide, die aan drie kanten door hoge bomen omringd was en daarop maakten de reizigers zich gereed hun avondmaal te nuttigen.

De knapzakken werden los gemaakt, men schaarde zich in een kring en men begon zwijgend te eten.

Raffles hield voortdurend zijn blikken op Busto gevestigd, die gedurende de laatste ogenblikken onrustig heen en weer liep. Het was duidelijk, dat het schrandere dier iets had ontdekt, wat hem zo onrustig maakte en Raffles besloot er aanstonds partij van te trekken.

Nu werd een korte beraadslaging gehouden.

Men besloot dat enige van de manschappen, die zeer goed in deze streek bekend waren, naar de toegang tot de ravijn zouden zoeken en aanstonds zou-

den terugkeren, zodra zij die gevonden hadden.

Men zou dan verder de paarden aan de hand meevoeren, daar een rit langs de steile hellingen naar omlaag levensgevaarlijk zou kunnen zijn.

Drie mannen verwijderden zich in de duisternis en de anderen bleven achter, wachtend op hun terugkomst. Er was nog geen half uur verlopen, of de spoorzoekers keerden terug.

Zij hadden een ingang van het ravijn gevonden, en men kon nu aanstonds opbreken.

De paarden werden losgemaakt en allen volgden de drie mannen, die zoeven teruggekeerd waren.

Spoedig begon de grond aanzienlijk te dalen, en men moest de grootste voorzichtigheid in acht nemen, want een enkele misstap kon noodlottig worden. De paarden der cowboy's echter kunnen gewoonlijk klimmen als berggeiten en hun instinct scheen het veiligste richtsnoer te zijn.

Eindelijk bereikte men de bodem van het ravijn. Maar nog altijd was er niets verdachts te bemerken noch te zien. En toch nam de onrust van Busto steeds toe.

Het dier sprong herhaaldelijk tegen Raffles op, liep dan snel enige passen weg om weer terug te keren en kwispelstaartend tot zijn meester op te kijken.

— Waarom doet de hond zo vreemd, Graaf? vroeg Jim Houston eindelijk.

— Heel eenvoudig Jim, hij ruikt een spoor! antwoordde Raffles glimlachend. Ik geloof, dat wij goed zullen doen, onze revolvers ter hand te nemen en onze ogen goed de kost te geven.

De kleine ruiterbende was nu weer opgestegen, want het ravijn verbreedde zich aanzienlijk en de bodem was begroeid met gras en struikgewas, terwijl tegen de horizon zich de donkere vlek van een bos aftekende.

Busto liep nu recht door, zonder een

ogenblik om te kijken en met de neus in de wind. De ruiters volgden de schrandere hond.

Twee hunner hadden zich een weinig afgezonderd, om de flanken van de kleine troep te dekken, terwijl een derde de achterhoede vormde, om een mogelijke overval in de rug tijdig te kunnen melden.

Het ravijn bleek verscheidene toegangen te hebben en het was nu wel duidelijk, waarom Black Fred het had uitgezocht, als een zijner meest geliefkoosde schuilplaatsen. Men moest hier al heel goed de weg kennen, om de moordenaarsbende in haar hol te durven opzoeken.

Toen naderde de kleine ruitertroep 'n dicht bos, aan alle zijden door hoge bomen omgeven. Het was toen omstreeks negen uur in de avond.

Met de grootste behoedzaamheid naderden de mannen het bos met de vinger aan de trekker van hun revolvers en terwijl zij trachtten de duisternis met hun blikken te doorboren.

Raffles was afgestegen en onderzocht de bodem.

— Iets dergelijks vermoedde ik! mompelde hij zacht voor zich heen.

— Wat is er graaf? vroeg Jim Houston nieuwsgierig en op gedempte toon.

— Er is hier zeer kort geleden gekampeerd, Jim! antwoordde Raffles bedaard. Dat is alles! De as is zelfs niet geheel en al koud. Ik denk, dat de schurken dezelfde weg hebben gekozen, die wij gekomen zijn en daarom heeft Busto zo goed het spoor gevolgd.

Houston was op zijn beurt afgestegen en legde nu zijn hand op de grond.

— Gij hebt gelijk, Graaf, zei Houston op ernstige toon. Ik denk, dat zij hier geweest zijn en een paar uur geleden, toen het nog daglicht was, zijn opgebroken om naar Fort Bismarck te gaan, de hemel mag weten met welk doel.

— Zijn wij er dan nog ver van verwijderd, denkt gij?

— Wij kunnen het in een half uur wel doen. Wij naderen aanstonds de vlakke en ik ken haar goed. Er zijn sommige ondiepe plassen in, maar het water komt op deze tijd van het jaar onze paarden nauwelijks tot aan de knie.

De tocht werd aanstonds hervat en het bleek al spoedig dat Jim Houston goed had gezien, want Busto geleidde hen regelrecht naar Fort Bismarck!

Toen zij de vlakke genaderd waren, draafde Houston een paar honderd meter vooruit, steeg af, en onderzocht de bodem bij het licht van een zaklantaarn, welke hij Raffles ten leen had gevraagd.

Nadat de kleine ruitertroep hem weer had ingehaald, zei Houston op vrolijke toon:

— Zij zijn met niet meer dan tien man, het zal kinderwerk voor ons zijn!

Deze mededeling werd met zwak gejuich ontvangen en daarop werd de tocht voortgezet.

Een half uur later doemden de eerste huizen van Fort Bismarck in de duisternis op.

Allen stegen af en de paarden werden vastgebonden bij de ingang van het dorp, waar zij door een der ruiters bewaakt zouden worden.

De overigen slopen het dorp in, voorzichtig naar alle kanten spiedend. In de meeste huizen was nog licht, dat door de reten van deuren en vensters drong, want het was nauwelijks half tien.

In de verte klonk het geluid van stemmen en gezang. Het scheen afkomstig te zijn uit een houten gebouwtje, dat iets groter was dan de overige huizen en waar het licht, slechts weinig gedempt door dunne gordijnen, door twee vensters vrijelijk naar buiten vloeide en daar ter plaatse de platgetreden aarde dorpsweg in een rossige gloed zette.

Busto was onverdroten doorgelopen, recht op het drankhuis aan, want dat was het blijkbaar.

— Daar zitten zij zeker! siste Harry Towers, die moeite had zijn kalnte te

bewaren.

Raffles wendde zich tot de aanvoerder van de politie-beambten en zei:

— Zoudt ge niet eens willen gaan zien, hoe het daar binnen staat. Gij hebt toch zeker wel een man, aah wie zo iets is toevertrouwd?

De sergeant antwoordde niet, maar wenkte een zijner mannen, een knaap nog haast en zei hem:

— Ga eens zien, wat daar binnen gebeurt en kom mij aanstonds rapport uitbrengen.

Hij bleef ongeveer tien minuten weg en stond toen eensklaps weer voor de anderen.

— Welnu? vroeg Raffles.

— Ze zijn daar met hun tien, mijnheer! Black Fred en de telegrafist zijn er bij. Zij zitten te kaarten en spreken de wijn duchtig aan.

— Zijn er nog andere gasten in de gelagkamer?

— Een stuk of vier, allen cow-boys.

— Zitten zij allen aan een tafel?

— Ja, aan een grote tafel in het midden van het vertrek.

— Zoveel te beter! Dan geloof ik, dat wij niets anders te doen hebben, dan de vesting te omsingelen! Twee gaan er aan de achterdeur staan, vier anderen aan de zijramen die ik hier zie en de rest aan de voorkant. Ik zal op mijn hondenfluit blazen en dan werpen wij allen tegelijk deuren en vensters open.

Aldus werd gedaan en enkele minuten later stonden de mannen rondom het afzonderlijk liggende wijnhuis.

Raffles had de kruk van de deur in zijn hand genomen en het volgende ogenblik snerpde een schel geluid door de nachtelijke stilte.

Tegelijkertijd rukte hij de deur open en trad binnen. Geen seconde later vloog de achterdeur open en werden de vensters aan een der zijden van de zaal opengeduwd.

Een twaalfstal blinkende revolverlopen keken dreigend naar binnen. De bandie-

en waren opgevolgen en staarden met woest gelaat naar de politiebeamten, die zij aanstonds herkend hadden en naar de beide vreemdelingen.

Harry Tower was met een enkele sprong bij Arthur Kempler en greep hem in de borst.

Maar daar klonk eensklaps een schot, een luid gerinkel volgde, de gelagkamer was in duisternis gehuld!

Een der bandieten had de enige petroleumlamp stukgeschoten. Er kraakten schoten en kreten van pijn weerklonken.

Raffles wilde zijn zaklantaarn te voorschijn halen, maar hij gevoelde zich onvermoeid door twee vuisten in de borst gegrepen.

Vlak in zijn nabijheid klonk een woedend gehuil en aanstonds werd de greep van zijn aanvaller losser, terwijl een luide kreet van pijn en nijd al de andere geluiden oversterfde.

Hij voelde hoe zijn rechtermouw van onder tot boven werd opengereten door een scherp voorwerp, maar reeds had hij zijn hand in de zak kunnen steken en een ondeelbaar ogenblik later verlichtte 't schijnsel van zijn zaklantaarn het vertrek.

Onmiddellijk kraakten er weer enige schoten en diegenen der bandieten, die hun revolvers hadden gegrepen, moesten in het stof bijten.

Harry Towers had zijn vijand Kempler ook in de duisternis niet losgelaten en hem met zijn hoofd enige malen zo onzacht doen kennis maken met de tafelrand, dat de telegrafist nu als een ledige zak omver viel en bewegingloos bleef liggen.

Twee der bandieten waren reeds eerder neergeschoten en een andere was door een schot in de duisternis op slag gedood.

Maar met Black Fred was het uit... Busto had zijn meester wel goed verdedigd. In de duisternis was hij de aanvaller van Raffles aangevlogen en had zijn scherpe tanden in zijn strot gezet. De kreet, die de ellendeling slaakte, was zijn doodskreet geweest! In een laatste poging om zich met zijn dolk te verdedigen tegen de hond die hem aanviel, had hij de mouw van Raffles geheel opengesneden.

De rovers zagen nu wel in, dat verdere tegenstand niet zou baten, daar de vier aanwezige cowboys zich aanstonds aan de zijde der politie hadden geschaard en lieten zich met een van woede verwrongen gelaat boeien.

Zodra de laatste was weggevoerd, wendde de sergeant zich tot Raffles, tikte even aan zijn hoed en zei glimlachend:

— Ik geloof dat de 1000 dollar wel voor u zullen zijn, mijnheer. Gij zijt de man geweest, die ons op net spoor van de schurken hebt gebracht en dit mogelijk hebt gemaakt.

— Als de sherif werkelijk daartoe zou overgaan, zei Raffles met een vriendelijke blik op Harry Towers, dan zal ik verlof vragen, de helft aan onze jonge vriend Towers ter hand te mogen stellen, bij wijze van tegemoetkoming in zijn huishoudentje en de andere helft te verdelen onder de dappere mannen, die bij deze arrestatie de behulpzame hand hebben geboden!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Geheim van de Boekenkist

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
  2. — De gestolen Dolk.
  3. — Een Inbraak met gevolgen.
  4. — Het Verwisselde Lijk.
  5. — Zonderlinge Epidemie.
  6. — Een droeve Huwelijksdag.
  7. — De Wraak der K. K. K.
  8. — Twee Doodsvijanden.
  9. — De Meester herleeft.
  10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
  11. — Raffles en Amor.
  12. — Nicholson juicht te vroeg.
  13. — De Broeder van Nicholson.
  14. — Avontuur in België.
  15. — De Moord in Kamer 13.
  16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
  17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
  18. — De Strijd om het Geheim.
  19. — Naar het Goudland.
  20. — Bloed en Goud.
  21. — De buitenste Duisternis.
  22. — De Waanzinnige.
  23. — De gestole claim.
  24. — De bergduivel.
  25. — De Goud-fee.
  26. — Onrust op Holderness Hall.
  27. — Het Geheime Document.
  28. — De Redding van « Goudhaar ».
  29. — « Goudhaar ».
  30. — De Smokkelkoningin.
  31. — De Misdaad in de trein.
  32. — De Revue-Girl.
  33. — Professor Shirley.
  34. — De Kit van Wong Li.
  35. — De Gewaande Radjah.
  36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
  37. — De Duivels van de Gele Zee.
  38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
  39. — Vijftig tegen één.
  40. — Ilona, de avonturierster.
  41. — De Kelder des Doods.
  42. — De onverwachte terugkeer.
  43. — Rode Bill krijgt een lesje.
  44. — De Stem van het Verleden.
  45. — Zwarte Anna.
  46. — Het Juweel van Prins Omar.
  47. — Gevaarlijk spel.
  48. — Het Goud van de Metropitanbank.
  49. — De Bende van Myra Bonati.
  50. — Merry-Kid de verklikker.
  51. — Het Verlaten Slot.
  52. — De Riolen van Parijs.
  53. — Rovers en Verraders.
  54. — Een documentenjacht.
  55. — De Verijdelde Ontvoering.
  56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
  57. — Een Mislukte Samenzwering.
  58. — De Kooi des Doods.
  59. — Jacht op Fortuin.
  60. — De Gouden Wisselbeker.
  61. — Een Fatale Vrouw.
  62. — Een moderne Blauwbaard.
  63. — Een Geheimzinnige Moord.
  64. — Een Spaans Drama.
  65. — Een merkwaardige diefstal.
  66. — Spoken op Marshy Manor.
  67. — Chantage en Hypnose.
  68. — De Lokstem van het Goud.
- IN VOORBEREIDING :**
69. — Het Geheim van de Boekenkist
  70. — Het Revolutie Complot

